

Nhật Ký Quan Sát

Contents

Nhật Ký Quan Sát	1
1. Chương 1: Bắt Đầu Từ Quần Áo	1
2. Chương 2: Tần Công Bằng Cự Li	4
3. Chương 3: Đối Mặt Quả Là Dọa Người	7
4. Chương 4: Tay Cùng Chân	10
5. Chương 5: Tiếng Tim Đập Trong Đêm	13
6. Chương 6: Theo Dõi	16
7. Chương 7: Sống Chung	19
8. Chương 8: Lý Trí Và Tình Cảm	22
9. Chương 9: Trái Tim Gần Nhau	24
10. Chương 10: Sự Thật	28
11. Chương 11: Nụ Cười Vĩnh Hằng	31

Nhật Ký Quan Sát

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, 1×1, bĩ tử bá đạo cường ngành công x hướng nội trầm ổn thụ, khá u tối, HE. Biên tập: Hà HiKl

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-quan-sat>

1. Chương 1: Bắt Đầu Từ Quần Áo

Hôm nay cậu ấy mặc một chiếc áo sơmi màu vàng nhạt, quần bò màu xanh. Tay áo sơmi dài khoảng 7cm, để lộ ra một đoạn cánh tay, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi trên làn da, nhìn như màu vàng, lại giống màu đỏ, khi nhìn kỹ lại, đan xen giữa những màu đó còn có màu trắng nhợt nhạt.

Giang Cửu Vĩ quay đầu nhìn người bạn học vừa lướt qua bên cạnh, bọn họ chưa bao giờ nói chuyện, có chăng cũng chỉ ngẫu nhiên đứng cùng nhau mấy giây dọc đường tan học. “Xin hỏi...”

Người bạn học kia rõ ràng bị cậu làm hoảng sợ, sau đó mới tốt bụng chờ câu hỏi tiếp theo của cậu.

“Màu da nên hình dung thế nào thì được?”

Chắc chắn bất cứ ai nghe thấy một vấn đề như vậy đều sẽ đơ nửa ngày, sau đó cảm thấy người đang đứng trước mặt mình vô cùng quái lạ, sau đó sẽ nở nụ cười. Người bạn học này hiển nhiên cũng làm như vậy, cậu ta không trả lời cậu, ngược lại còn cười nói: “Cậu thật sự rất thú vị. Màu da ư? Màu da không phải là màu thịt à? Hoặc là ba loại da vàng da trắng da đen? Cậu muốn hỏi loại nào?”

Giang Cửu Vĩ nghe xong lập tức quay người, vừa gật đầu vừa lững thững bước về phía trước. Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa, người bạn học kia nhìn bóng dáng đờ đẫn của cậu mà không nhận được cười, vội vàng chạy tới cạnh bạn học mà mình quen, sau đó là một trận cười ầm ĩ vang lên. Giang Cửu Vĩ không thềm để ý tới những lời bàn tán của mọi người sau lưng mình cùng những tiếng cười xói vào tai như mang theo gai nhọn, cậu chỉ chuyên tâm theo sát người đang bước đi phía trước kia. Xung quanh, từng tốp từng tốp bạn học đi lại nhộn nhịp, cũng có người chỉ một mình sải bước về phía trước. Mỗi người đều có những mục đích khác nhau, vì thế tất cả tụ tập thành một dòng người đông đúc, ồn ào.

Giang Cửu Vĩ cũng là một người bước đi một mình, nhưng mục đích của cậu lại là người bước đi phía trước. Một nam sinh cao lớn lại còn hung ác.

Sở dĩ nói đối phương hung ác là bởi sức mạnh của người kia có tiếng trong trường. Nghe nói có người bị cậu ấy đâm cho một cú liên lập tức hôn mê – đương nhiên người bị cậu ấy đánh cũng không phải là một nam sinh mạnh mẽ, lại còn là lớp dưới, nhưng mà chỉ riêng việc này cũng đã đủ làm người ta sợ hãi rồi. Cậu ấy sau khi bị đình chỉ thì tiếp tục đến trường đi học, hiện giờ tất cả mọi người đều kính sợ cậu ấy từ xa, ai không biết mặt của cậu ấy thì cũng biết được dáng người của cậu ấy, để tránh trường hợp bất trắc. Người như vậy thường sẽ rất nổi bật giữa đám người, có lẽ đây là một loại cảm giác, tất cả mọi thứ xung quanh cậu ấy dường như đều bị xóa sạch, chỉ để lại một mình cậu ấy, với bóng dáng cô đơn.

Làn da... Cậu ấy là người da vàng, có lẽ là da vàng, nhưng mà nhìn có hơi trắng hơn một chút, hơn nữa còn mang theo màu đỏ thịt, không hề nghi ngờ đây chính là một màu da khỏe mạnh. Cậu ấy đeo đồng hồ... Tiếc là không nhìn rõ của hãng nào. Dùng cảm giác phản quang của vỏ đồng hồ để phán đoán, có lẽ đây là một chiếc đồng hồ rất bình thường.

Giang Cửu Vĩ giơ tay nhìn thời gian: 5.03 chiều, thôi, coi như làm đến lúc này cũng được rồi.

Đồng hồ cậu ấy đeo có lẽ cũng là 5:03 giống như tôi, chẳng qua cổ tay cậu ấy sẽ thô hơn cổ tay tôi.

Giang Cửu Vĩ khẽ nhìn cổ tay của mình. Đúng vậy, mình xem ra có vẻ gầy yếu, nếu độ sức với cậu ấy nhất định chỉ có một đường chết, còn có thể bị các học sinh khác cười nhạo. Nhưng nếu độ về độ gầy yếu, chắc chắn mình sẽ là quán quân. Cậu khẽ bật cười, tiếp tục quan sát ‘ác nhân’ phía trước.

Cậu ấy không đeo dây chuyền. Sở dĩ có thể xác định như vậy là bởi những ai đeo dây chuyền đều có thói quen rút cổ, mà cho đến tận lúc này cậu ấy vẫn không hề làm vậy, cho nên chắc chắn là không có. Túi xách cầm trên tay nhìn có hơi cũ, mấy góc đều đã bị sờn, là một chiếc túi màu đen rất bình thường. Ghi chú: không phải da, là... Cái loại chất liệu cứng cứng ấy. Túi xách của cậu ấy không treo bất cứ đồ trang trí gì, ban đầu còn nghĩ là sẽ treo một con dao nhỏ hoặc là vật gì đấy rất quái dị, xem ra là hiểu lầm rồi. Không phải ai đánh người thì sẽ mang theo mấy thứ kia, mà không phải ai mang theo mấy thứ kia thì sẽ đánh người.

Giang Cửu Vĩ khẽ chạm vào cánh tay trái của mình, chỗ đó vẫn còn hơi đau.

Cậu ấy đeo giày da. Là loại giày da màu thâm nâu, hai bên dính đầy bụi đường. Đôi giày đầy những vết nhăn, còn có mấy chỗ dường như bị chà vào làm màu ở chỗ đó thâm hơn so với những chỗ khác. Không mang theo móc giày, cùng một kiểu với loại mình đang đeo. A, có phát hiện mới, hóa ra ống quần ở gần mép giày có vết bị mòn rách, ha ha, lịch sử chiếc quần này của cậu ấy cũng lâu như trên người mình.

Giang Cửu Vĩ che miệng cười khê. Bởi vì quần bò cậu ấy mặc cùng là một loại, cũng mặc rất lâu đến nỗi gấu quần bị rách. Phát hiện trên người đối phương có một chỗ tương tự với mình như vậy làm cậu không nén nổi hưng phấn mà nắm chặt tay. Có chỗ giống với cường giả... Ha ha, quan sát hôm nay quả không phí công, có thu hoạch mới.

A, cậu ấy rẽ rồi. Giang Cửu Vĩ ngừng bước. Mỗi khi đến lúc này, cậu với người phía trước đều mỗi người một ngã, bởi vì chỗ bọn họ ở không giống nhau. Nói vậy có lẽ là cậu ấy trở về nhà mình rồi. Giang Cửu Vĩ thở dài, xoay người bước đi. Giữa họ lại vừa có thêm một điểm khác nhau, nơi cậu ở là phòng thuê, không giống như cậu ấy có thể về nhà.

Đang lúc cậu định bước đi thì có tiếng gọi cậu vang lên ở phía sau. Giang Cửu Vĩ sợ hãi quay người lại, chỉ thấy có ba bạn học đang chạy về phía mình. Chúng ta tạm gọi họ là A Cường, A Viễn và A Kiện đi.

Giang Cửu Vĩ bị nắm chặt tay, điều này làm cậu khẽ run lên. Nhưng ba người họ lại không nói không rằng kéo cậu đến một bãi đất trống phía sau trường học, sau đó bị chúng ném cho một ít giấy cùng rác rưởi. A Kiện đẩy mạnh Giang Cửu Vĩ một cái, nói. “Cậu quét cho xong chỗ này đi là có thể về nhà. Ngày mai chúng tôi đến kiểm tra.” Giang Cửu Vĩ ngẩn ra, ba người đồng thời trợn mắt lườm cậu một cái rồi xoay người, miệng huýt sáo lạnh lạnh bỏ đi. Xa xa truyền tới những tiếng đàm tiếu của bọn chúng.

“Không phải tao đã nói với bọn mày là không cần tìm ai rồi sao, có nó ở đây là xong hết.”

“Thằng oắt con này, mày đều quá đấy.”

...

Cuối cùng xung quanh cũng trở nên im lặng. Giang Cửu Vĩ thở dài nhẹ nhõm. À, bây giờ lại một mình, quét dọn vệ sinh... Là một chuyện thú vị biết bao, chung quy cũng tốt hơn nhiều so với việc không có gì để làm. Cậu vừa khom người nhặt vụn giấy vừa cười khe khẽ, miệng lẩm nhẩm một bài hát không rõ lời.

Trời tối, Giang Cửu Vĩ đột nhiên cảm thấy dạ dày đau đớn như bị kim đâm, rác rưởi trên đất gần như đã nhặt sạch hết rồi, cũng đã đến lúc cậu cảm thấy đói bụng. Cậu đứng dậy đi vào trường học. Lúc này còn hơn một giờ nữa mới tan lớp tự học, trong phòng vắng lặng không một bóng người. Im lặng quá, bình thần quá. Tinh thần của Giang Cửu Vĩ cũng theo đó trở nên ôn hòa, cậu nhẹ nhàng ngồi xuống, lơ đãng liếc nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Xa xa, thấp thoáng một ngọn đèn phát sáng, rất đẹp mà cũng rất chói mắt.

Đến tận lúc tắt cả học sinh đều đã ra về, Giang Cửu Vĩ vẫn đang lưu luyến bầu trời thành phố đầy sao bên ngoài cửa sổ, nhìn từ phía xa, chăm chú thưởng thức. Đột nhiên ngọn đèn phụt tắt, đêm đã khuya, đồng hồ lúc này đã chỉ 10 giờ, mà cậu thì vẫn chưa ăn cơm tối. Mới đầu dạ dày đau rất mạnh, nhưng khi sự chú ý của cậu tập trung vào chỗ khác thì lập tức biến mất. Bây giờ lại cảm giác thấy dạ dày bắt đầu quặn đau, như muốn nói đã đến lúc cậu phải đi ăn chút gì đó rồi, nhưng mà Giang Cửu Vĩ lại không muốn ăn. Lùi lùi bước đi trên hành lang dài đen kịt, cậu hoàn toàn không nhớ nổi vừa rồi trong lớp tự học mình đã làm cái gì, đã nghe được gì, hình như tất cả những gì cậu nhớ chỉ là ngọn đèn rực rỡ lóe sáng nơi xa, liên tục thay đổi không ngừng. Hết tắt, rồi lại sáng.

Trong một phòng học khác dường như có ánh sáng le lói, Giang Cửu Vĩ dừng bước chăm chú nhìn thật kỹ. Lúc này mới thấy đó không phải là ánh sáng, mà là điều thuốc đang cháy dở khẽ lóe lên. Tuy không nhìn thấy gương mặt của người hút thuốc, nhưng dựa vào dáng người sau lớp quần áo cùng động tác chăm chú nhìn ra ngoài kia sổ kia. Giang Cửu Vĩ biết là cậu ấy, là ác nhân kia!

Cậu ấy cũng như mình, thích ngắm dòng sông đèn ở phía xa xôi kia ư? Đó là con người của cô đơn, tâm tình của cô đơn. Giang Cửu Vĩ nghiêng người giấu mình trong bóng tối, tiếp tục quan sát.

Áo sômi trong bóng đêm có màu của bóng tối, màu của ánh đèn, còn có màu đỏ ửng của điều thuốc đang cháy. Chiếc áo sômi dán trên thân thể thoát nhìn dường như trở nên có sinh mệnh, uốn lượn vờn quanh cơ thể, bảo vệ một cách im lặng. Bàn tay không cầm thuốc gác trên lưng ghế khẽ lắc lư. Cổ áo của cậu ấy... Đang phanh ra...

Phanh ra rồi... Sau đó thì sao? Là một khoảng tối đen. Chỗ đó không có ánh sáng, không thể nhìn thấy màu sắc kỳ dị của lồng ngực đang rộng mở kia.

Đột nhiên, Giang Cửu Vĩ rất muốn hỏi cậu ấy, có đồng ý đi ăn cơm cùng với cậu không. Dù là do cậu mời cũng không sao cả.

Ác nhân khẽ dụi tắt điều thuốc lên bàn rồi đứng dậy, trong nháy mắt dường như ngọn đèn leo lét ở nơi xa xẹt qua lồng ngực cậu ấy.

Cổ áo chỉ tháo hai nút... Nhưng xương đòn và lõm cổ nhìn qua cũng vô cùng tuyệt đẹp. Nếu có thể tháo thêm vài nút – hoặc là không mặc áo sômi thì còn tuyệt hơn nữa. Thưởng thức khung xương cùng đường cong hoàn chỉnh, tựa như đọc xong một quyển sách, ít nhất có thể đỡ nghiện. Chỉ là hiện tại... Lại muốn được tiếp tục.

Ác nhân đi về phía cửa chính, xem ra cậu ấy đang chuẩn bị rời khỏi phòng học. Đột nhiên, Giang Cửu Vĩ ngừng thở, cả người dán chặt lên tường. Cậu có tự tin sẽ không ai phát hiện ra mình, lúc còn nhỏ dựa vào chiều này cậu đã tránh được không ít nguy hiểm. Đầu tiên là cảm nhận độ cứng của vách tường, tiếp theo

là cảm giác mình giống như một vách tường, tin tưởng bản thân hoàn toàn không ở đây, cuối cùng là im lặng, một hơi thở cũng không hề xuất hiện. Chỉ cần tiếp tục im lặng, tiếng tim đập cũng sẽ rất nhỏ đến mức bất cứ ai đều nghĩ lầm là nó đã dừng lại.

Ác nhân bỗng dừng lại ngay trước cậu hai bước. Giang Cửu Vĩ đột nhiên nghe thấy tiếng tim đập của mình. Nguy rồi, thế nào mà trái tim lại đập như vậy? Sao lại phát ra tiếng tim đập lạnh lạnh như vậy? Giống như đang gõ trống, là loại gõ trống cực kỳ chuẩn xác ý.

“Đói chết tôi rồi...” Ác nhân khẽ nói một câu trong bóng đêm tĩnh lặng, sau đó vò đầu bỏ đi.

Giang Cửu Vĩ chậm rãi trượt dài xuống đất. Xong đời rồi, chẳng những tim đập, đến cả chân cũng không có chút lực nào. Hôm nay không hề có thứ gì không chế được.

Lúc này, cậu nghe rõ ràng tiếng tim của mình đập dồn dập không ngừng giống như đang lo lắng cái gì đó.

Thôi, thôi, dù sao cũng là chuyện ngẫu nhiên, cứ để mày tiếp tục đập như thế này đi. Lại trôi qua năm phút đồng hồ, đợi đến lúc chân cũng đã có thể đi lại bình thường cậu mới đứng dậy đi ăn cơm. Chúng mày cũng không thích bị tao không chế, hôm nay tao liền nhồi căng dạ dày cho chúng mày dẹp mặt.

2. Chương 2: Tấn Công Bằng Cự Li

Bên cạnh Giang Cửu Vĩ là ai ngồi, cho đến giờ chính cậu cũng chưa từng có ý nghĩ muốn tìm hiểu. Đường như một người tới thì sẽ có một người đi (vô nghĩa...). Vào lúc bạn nói chuyện với cậu ta, cậu ta lại nhìn bạn giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, mắt nhìn chăm chăm không hề chớp, làm cho bạn cảm thấy cả người trở nên không tự nhiên. Sau đó cậu ta liền mở miệng nói chuyện.

“Có chuyện gì?”

À, vẫn là một người bình thường. Thật sự là dọa chết người.

Đôi mắt của cô gái xinh đẹp rất cuộc cũng trở lại bình thường, đôi môi anh đào đỏ thắm khẽ nhướn một nụ cười tươi.

“Bắt đầu từ hôm nay, tớ chính là bạn cùng bàn với cậu nha, Giang Cửu Vĩ.”

Giang Cửu Vĩ nhìn cô gái trước mặt. Khuôn mặt rất tinh xảo, màu da giống như trân châu... Quần áo rất đẹp, nhưng đẹp nhất chính là túi xách của cô, nó màu đen! Cậu vươn tay ra khẽ sờ vào chiếc túi kia, cô gái như có hơi giật mình nhìn lại cậu.

Không phải da. Quả nhiên là chiếc túi có chất liệu giống như của ác nhân, cũng là màu đen, thật sự rất đẹp.

Cô gái ngẩn người, trên mặt lại nở nụ cười ngạc nhiên không thua gì việc phát hiện ra một kỳ tích cấp thế giới. Cô vươn tay vỗ nhẹ lên đầu cậu. Hành động của cô khiến Giang Cửu Vĩ kinh ngạc nhìn.

“Thật đáng yêu.” Cô gái vẫy vẫy tay, “Cực kỳ cực kỳ lolita.”

Bên trái vang lên tiếng cười, dần dần tiếng cười lan sang cả bên phải. Giang Cửu Vĩ nhìn cô gái, thốt ra một vấn đề cực kỳ quan trọng: “Cậu là ai?”

“Tớ ư? Tớ là bạn học Kiều Vi của cậu.” Kiều Vi kéo kéo túi xách sang một bên, làm cho nó trượt khỏi tay Giang Cửu Vĩ, “Phải nhớ kỹ nha, bằng không cậu đừng mơ sờ vào túi xách của tớ.”

Giang Cửu Vĩ nhớ kỹ. Bởi vì cái túi xách kia, bởi vì cô gái tên Kiều Vi kia.

Cậu không biết Kiều Vi là hoa khôi của khối, càng không biết cô ấy vì không muốn bị người ta làm phiền nên mới đến ngồi bên cạnh mình. Cậu chỉ biết, cô ấy là một cô gái đeo túi xách xinh đẹp, một cô gái dịu dàng.

“Giang Cửu Vĩ, đến lượt cậu quét rác.” Ủy viên trực nhật nói như vậy.

À, lại đến lượt cậu quét rác. Nhớ là hình như mới quét rồi mà. Không sao, quét thì quét thôi, cậu thích quét rác. Bởi vì như vậy có thể một mình im lặng đứng trong phòng học. Đúng rồi, là ai nói phải có hai người quét rác hả? Người đó nhất định là tên lừa đảo.

Quét, cảm giác khắp nơi đều là bụi, còn có... Một mùi hương. Khi hắt nước vào, lớp bụi kia sẽ tan đi một chút... Cảm thấy thú vị cực kỳ. Vì thế, lại hắt. Nước hắt xong rồi thì bụi cũng tan, sau đó thì không còn quét ra bụi được nữa, chỉ có một đồng rác phải đổ. Vừa mới đổ rác xong, đột nhiên phía sau xông lên mấy người, chổi cùng hót rác trong tay Giang Cửu Vĩ bị gạt rơi, cậu thấy chúng bị rơi xuống đất, lăn đi thật xa, thật xa. Sau đó tay cậu bị bẻ ngoặt ra sau lưng, cả người bị đè xuống bàn.

“Thằng nhóc thối, mày nghe kỹ cho tao, tránh xa Kiều Vi ra, nếu không tao sẽ đánh cho mày thành tàn phế đấy!”

Giang Cửu Vĩ cảm thấy chỗ nào đó ẩn sâu trong cánh tay hơi đau. Nếu bọn họ dùng thêm chút sức nữa thì có lẽ cánh tay này sẽ bị gãy, điều đó dường như sẽ rất thảm đấy... Nhưng không biết vì sao, cậu cảm thấy có như thế cũng không làm sao cả.

“Mày nghe rõ chưa?”

Mông bị đá một cái thật mạnh – có hơi đau. Như vậy cũng xem như là đau nhỉ, vì mình có hơi nhúu mông một cái mà.

Ngoài cửa có tiếng bước chân – có người đi vào. Tiếng bước chân kia rất vội, rất mạnh mẽ, nghe rất quen tai. A! Giang Cửu Vĩ như phản xạ theo điều kiện vội vàng quay đầu sang, đôi mắt trợn rất rất to. Quả nhiên là cậu ấy! Ác nhân! Hôm nay cậu ấy thay đổi quần áo!

Áo sơmi màu xanh nhạt, làm cho người ta liên tưởng đến bầu trời thăm thẳm, lại càng dễ làm người ta nghĩ tới sóng biển, từng cơn sóng dập dờn xô vào bờ cát, rất mãnh liệt, cũng rất mỹ lệ. Lần đầu tiên nhìn thấy áo sơmi trắng mặt, lồng ngực rộng lớn y như trong tưởng tượng, và ẩm áp tựa chần bông. Cậu ấy xắn tay áo, làn da ba màu vàng trắng đỏ đan xen kia hòa quyện vào cơ thể mạnh mẽ đầy sức sống, rất đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta hoa mắt mê mẩn. Cậu ấy bước tới, bước tới... Có một mùi hương, một mùi hương tôi chưa bao giờ nghĩ qua, là của cậu ấy! Đúng vậy, nó tỏa ra từ trên người cậu ấy, có hơi thoang thoảng, có hơi mẫn mẫn, còn có hơi mê người... Mùi hương tôi thích nhất.

Ác nhân túm cổ nam sinh đang giữ người Giang Cửu Vĩ, hần chỉ đẩy một cái đã làm tên kia bắn sang một bên. Một người khác sợ tới mức luống cuống, bàn tay hơi dùng chút lực, một tiếng vang nhỏ lọt vào lỗ tai mọi người, tất cả mọi người đều sửng sốt. Ác nhân cũng sửng sốt. Giang Cửu Vĩ thậm chí kêu một tiếng trong lòng, thậm chí, tay bị gãy rồi, lại còn ở trước mặt cậu ấy nữa chứ, gãy rồi... Xong đời, xong đời... Cậu nhắm mắt lại, rất muốn nở một nụ cười, một nụ cười ít nhất cũng làm cho mọi người nghĩ rằng cậu không làm sao cả. Chỉ cần cười một cái thì tất cả mọi chuyện đều là không khí, chỉ cần cười...

‘Ác nhân’ giận dữ túm cổ áo tên nam sinh bẻ gãy tay Giang Cửu Vĩ, quát: “Đồ khốn nạn! Trái tim của mày là màu đen chứ đ*o phải màu đỏ nữa!” Một đám vung ra, nam sinh kia ngã nhào vào góc tường, co rúm thành một cục.

Giọng nói thật vang dội! Nghe thấy giọng nói của cậu ấy rồi! Giọng nói mạnh mẽ của đàn ông, giọng nói chưa bao giờ được nghe! Năm ngón tay của cậu ấy gấp lại, tay cậu ấy trở thành nắm đấm, sau đó – vung lên! Đường cong thật duyên dáng, sức lực thật mạnh! Tôi cảm giác dường như có gió lướt qua mặt mình, tất nhiên là ẩm áp rồi! Cơ gió bắt nguồn từ cậu ấy luôn ẩm áp! Đến cả trái tim của tôi cũng ẩm áp như vậy!

“Dừng tay! Dừng đánh!” Một giọng nữ chói tai giống như kim đâm thủng màng nhĩ vang lên, Giang Cửu Vĩ ngẩn người. Giọng nói này dường như cũng đã nghe qua, là Kiều Vi ư? Không phải bạn ấy tan học về nhà rồi sao? Kiều Vi lao đến trước mặt ác nhân, chen giữa cậu ta và Giang Cửu Vĩ, gấp giọng nói: “Hàn Ba! Dừng đánh nữa!”

Ác nhân chậm rãi buông nắm tay, nhìn cô gái thật lâu không nói gì.

“Kiều Vi?”

“Đúng vậy, là tớ.”

Giọng nói của cậu ấy trở nên dịu dàng... Giống như một cơn gió mạnh mẽ, thổi vào lòng người tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái. Đường như cậu ấy quen Kiều Vi, Kiều Vi ngăn cản cậu ấy đánh bạn học cùng lớp, có lẽ bọn họ đều là người tốt. Năm tay của cậu ấy buông lỏng, năm đầu ngón tay kia thật dài và rắn chắc.

“Hoa khôi của khối quả nhiên là danh bất hư truyền, rất xinh đẹp! Chẳng qua... Vì sao cậu lại ngăn cản tôi đánh mấy thằng vô nhân tính này?” Ác nhân lạnh lùng nói, “Tránh ra, tôi không muốn ra tay với con gái!”

“Chúng, chúng tớ không cố ý đâu!” Nam sinh bẻ gãy tay Giang Cửu Vĩ run rẩy phân bua, “Cậu ta, cậu ta nhìn không hề có vẻ đau, làm sao chúng tôi biết cậu ta lại như vậy...”

Kiều Vi nhắc tay lên tát cho cậu ta một cái thật mạnh, nam sinh kia lập tức bị đánh đến ngẩn người. Khuôn mặt xinh đẹp của Kiều Vi bởi vì tức giận mà trở nên trắng bệch, giọng nói cất lên the thé: “Các cậu sao xứng làm đàn ông con trai hả? Cậu ấy là đồ ngốc! Các cậu chỉ có mỗi bản lĩnh bắt nạt cậu ấy sao?”

Đồ ngốc?

Đồ ngốc!

Ác nhân ngây dại. Giang Cửu Vĩ cũng ngây dại. Mình là đồ ngốc ư? Sao lại thế được? Không phải, tôi không phải! Tôi rất bình thường, tôi nghe thấy các bạn đang nói gì, tôi nhìn thấy các bạn, sao có thể gọi là đồ ngốc chứ? Không có khả năng, không có khả năng... Sao đầu lại choáng thế này, có lẽ sau đó gọi là ngất xỉu thì phải...

Hàn Ba kinh hãi lấp bắp nhìn Kiều Vi, biểu tình của cô ấy không phải đang nói đùa. Hắn không biết làm gì đành phải lấy tay tự vỗ rồi đầu mình, sau đó nghĩ thế nào lại bật cười: “Cậu ta là đồ ngốc? Có thể ư? Nếu thật sự là đồ ngốc mà cậu ta còn có thể học trung học được sao? Cậu đừng đùa với tôi.”

“Chỉ số thông minh của cậu ấy rất cao.” Kiều Vi nhú mày, nói, “Mỗi kỳ thi đều có thể đạt tiêu chuẩn lên lớp, cũng không hề gây chuyện. Vì thế các thầy cô không có lý do gì để đuổi cậu ấy.”

“Một thằng ngốc có chỉ số thông minh rất cao ư?” Hàn Ba cười to, xoay người phẩy phẩy tay, “Tôi cũng không phải một người nhàn rỗi vô công rồi nghề đến mức trúng mư của loại con gái như cậu!”

“Hàn Ba!” Kiều Vi tức giận nói, “Tớ biết cậu rất giỏi, nhưng khi nói chuyện xin cậu cũng nên tôn trọng người khác một chút! Tớ biết con người cậu không xấu, nếu không thì cậu sẽ không cứu cậu ấy!”

“Tôi không cứu thằng ngốc. Loại người như vậy nên bị bắt nạt, tốt nhất là bị bắt nạt đến chết luôn đi.” Hàn Ba ngồi phịch xuống ghế, thò tay vào túi rút ra một điều thuốc. Kiều Vi nhìn thấy lập tức giật lại, thuận tay quăng luôn vào thùng rác. Hàn Ba trợn mắt với cô tỏ vẻ tức giận, nói: “Tiểu thư, đừng có chọc giận tôi.”

“Cậu là một thằng nhu nhược! Lúc cứu người cũng phải tìm lý do.” Kiều Vi dậm chân rất là căm giận, sau đó vung tay lên, “Cậu tránh xa ra một chút! Tôi phải đưa cậu ấy đến bệnh viện!”

“Tính tình của cậu cũng không phải vừa đâu.” Hàn Ba cười nhạt rồi đứng lên, đuổi tay ôm lấy người Giang Cửu Vĩ sau đó lập tức bước thẳng ra ngoài. Kiều Vi giật mình, vừa đuổi theo hắn vừa gọi: “Cậu muốn làm gì hả?”

“Bị cậu nói tôi giống như một thằng máu lạnh, như vậy sao tôi có thể tiếp tục không biết xấu hổ nhìn một cô gái đưa một chàng trai đến bệnh viện chứ?” Hàn Ba trả lại một câu không nóng cũng không lạnh, “Cậu nói cậu ta là một thằng ngốc có chỉ số thông minh cao, tôi rất muốn biết điều đó có thật không.”

Kiều Vi do dự một lúc rồi mới nói: “Có lẽ vừa rồi cậu cũng thấy rồi, tay cậu ấy bị bẻ gãy, nhưng trên mặt cậu ấy lại không hề có bất cứ biểu hiện nào, đau đớn không, khổ sở cũng không. Nếu thật sự là đồ ngốc, ít nhất lúc đau cũng phải biết kêu một tiếng, đằng này.”

Hàn Ba hừ một tiếng nhưng không hề cãi lại. Những lời này của Kiều Vi rất có lý. Lúc hắn lao vào cứu cậu ta, vốn nghĩ rằng cậu ta nhất định đang rất chật vật, nhưng không ngờ rằng ngay cả lúc bị bẻ gãy tay cậu ta vẫn như muốn cười – tuy là không cười được, nhưng thoát nhìn có vẻ rất giống như vậy. Thật sự rất ngốc... Làm cho người ta cảm thấy có gì đó không thoải mái, nói thẳng ra là có chút... Đau lòng.

Sớm biết vậy thì để cho cậu ta bị đánh chết luôn đi. Loại con trai yếu đuối thế này, chết đi đỡ làm mất mặt đội ngũ con trai. Khóe miệng Hàn Ba khẽ giật giật, đột nhiên ngoác miệng cười ha ha. Kiều Vi đang cố gắng bước cho kịp hắn, trong lòng cảm thấy bội phục vì hắn khiêng Giang Cửu Vĩ mà vẫn có thể đi nhanh như vậy, khi nghe thấy tiếng cười của hắn thì không tránh khỏi kỳ quái, lập tức mở miệng hỏi: “Cậu cười gì đấy?”

Hàn Ba cười ha ha thêm hai tiếng nữa rồi mới nói: “Bây giờ tôi mới hiểu ra, trên thế giới cần phải có những người như thế.”

Sức mạnh của đàn ông cần phải có thứ để so sánh thì mới có thể nổi bật, đây là chân lý của thế giới.

3. Chương 3: Đôi Mặt Quả Là Dọa Người

Cánh tay trái của Giang Cửu Vĩ bị trật khớp, bác sĩ đã nắn khớp và cố định cánh tay lại cho cậu ta. Sau đó để cậu nằm nghỉ ngơi trong phòng bệnh hộ lý. Giang Cửu Vĩ lúc này còn đang hôn mê. Đến tận lúc này Hàn Ba mới nghiêm túc nhìn diện mạo của Giang Cửu Vĩ. Sắc mặt trắng xanh, nhưng ngũ quan đoan chính, thoát nhìn có vẻ hơi yếu ớt, nói chung nhìn cũng không tồi. Còn Kiều Vi chỉ nhìn Giang Cửu Vĩ, thở dài khe khẽ.

“Chuyện của thằng nhóc này... Nói qua cho tôi biết đi.” Hàn Ba lại lấy một điều thuốc, Kiều Vi đang muốn nhào đến cướp thì Hàn Ba đã sớm đề phòng, tay khẽ chuyển làm cô không lấy được. Kiều Vi trợn mắt nói: “Hàn Ba, đây là phòng bệnh đấy!”

“Ok, tôi đợi lát nữa hút là được.” Hàn Ba tỏ vẻ hợp tác nhét lại điều thuốc vào bao.

Kiều Vi ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chú vào Giang Cửu Vĩ đang mê man, nói: “Cậu ấy tên là Giang Cửu Vĩ, tớ là bạn cùng bàn của cậu ấy, là cô giáo bảo tớ đến đó ngồi.”

Tình trạng của Giang Cửu Vĩ vẫn luôn ổn định, cậu ấy thường ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nói bất cứ câu nào, cũng không hề có bất cứ phản ứng gì khi người khác chế giễu và ô nhục, bất luận nhìn từ góc độ nào, tinh thần cậu ấy đều có vẻ có vấn đề. Nhưng khi bác sĩ kiểm tra thì kết quả là bình thường. Cậu ấy luôn rất thành thật trả lời những vấn đề của bác sĩ, hơn nữa phản ứng cũng coi như không có trở ngại. Còn về chương trình học, tuy đáng về cậu ta không giống như đang nghe giảng, nhưng mỗi lần đến kỳ thi đều có kết quả khá tốt. Bạn cùng lớp thường bắt nạt cậu ta, kêu cậu ta giúp quét dọn, làm bài tập, mỗi lần như vậy cậu ta đều nghe lời người ta đi làm, hơn nữa còn tự vui vẻ một mình, ngẫu nhiên còn có thể nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Thằng này BT cmnr.” Hàn Ba than thở một câu.

Kiều Vi ngăn người: “BT?”

“Biến thái ấy.” Hàn Ba đặt toàn bộ sức nặng của cơ thể lên chiếc ghế dựa, đu qua đu lại như chơi lật lật.

“Chúng tớ cảm thấy cậu ấy không ngốc, mà là tâm lý có vấn đề. Đương nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán của tớ và cô giáo.” Kiều Vi đỏ mặt nói, “Cô giáo bảo tớ quan sát, xem có thứ gì có thể làm cho cậu ấy phản ứng hay không, sau đó nghĩ cách chữa khỏi bệnh cho cậu ấy.”

“Thằng nhóc này không bị bệnh, chết tiệt.” Hàn Ba ngoác miệng cười ha ha, mắt ngược nhìn trần nhà hỏi, “Sau đó thì sao? Có phát hiện ra thứ gì không?”

“Chính là hôm nay đây. Lúc tớ ra khỏi trường mới đột nhiên nhớ ra hôm nay không phải ngày trực nhật của cậu ấy, không biết vì sao lại phân công cậu ấy, đang muốn quay lại xem tình hình thế nào, kết quả liền gặp cậu đang hăng hái làm việc nghĩa.”

Hàn Ba lại cười ha ha.

“Hăng hái làm việc nghĩa? Tôi không phải người tốt như vậy đâu. Tôi chỉ đang tìm cớ để đánh người thôi.”

“Tôi biết cậu không phải loại người như thế.” Kiều Vi khẽ lẩm bẩm. Hàn Ba liếc mắt nhìn cô, sau đó đột nhiên đứng phắt dậy, hai tay vươn lên chống vào tường giam Kiều Vi giữa hai cánh tay của hắn.

“Tôi là loại người như vậy hả?” Hàn Ba cúi đầu, khẽ hà hơi lên cần cổ trắng nõn của Kiều Vi, “Quý cô hoa hậu của khối đi theo tôi đến nơi này, chính là cơ hội cho tôi muốn làm gì thì làm đấy.”

Kiều Vi mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, hai mắt càng không dám ngước lên. Cô không nói gì, dáng vẻ như đang chờ bước tiếp theo của Hàn Ba, nhưng cuối cùng Hàn Ba lại rút tay lại, ngồi xuống ghế vắt chéo chân cười nói: “Quý cô hoa khôi của khối thật sự rất bình tĩnh, quả nhiên là cao thủ trong cao thủ, Hàn Ba bái phục! Trời sắp sụp xuống đầu mà vẫn không mấy may biểu hiện.”

Kiều Vi chớp chớp mắt, thấp giọng mắng: “Đồ nhát gan!”

Hàn Ba nghe thấy nhưng lại làm bộ như không nghe. Lúc này Giang Cửu Vĩ mở mắt, tất cả trước mắt trở nên trắng toát làm cho cậu nghĩ rằng mình đang lạc lối trong tuyết, đôi mắt mở to chớp chớp liên tục. Kiều Vi khẽ trao đổi mắt với Hàn Ba. Sau đó Hàn Ba đứng lên nói: “Để tôi giúp cậu là được.” Hắn tùy tiện đi đến trước giường bệnh, vươn một bàn tay.

“Chào, tôi tên là Hàn Ba, làm quen đi.”

Giang Cửu Vĩ chỉ nhìn hắn không hề nhúc nhích, ngay cả biểu cảm cũng không có. Hàn Ba khẽ đảo tròn mắt, đồ ngọc thì mãi là đồ ngọc, đừng ôm quá nhiều hy vọng cậu ta sẽ tốt hơn. Giang Cửu Vĩ nhìn chăm chú vào khuôn mặt của hắn, dần dần, đôi mắt tròn tròn.

Ác nhân! Cậu ấy ở trước mắt tôi? Thật là một giấc mơ đẹp! Cậu ấy còn đang cười, khóe môi của cậu ấy khẽ nhếch sang hai bên, cậu ấy thật sự đang cười! Cậu ấy đang cười với tôi! Thật là... giây phút hạnh phúc biết bao, thật sự muốn cứ mãi bất tỉnh như vậy. Cậu ấy vươn tay với tôi... Tôi nên làm gì bây giờ? Nắm lấy nó, hoặc là ôm lấy nó? Không, không được, những việc đó đều là không tôn trọng thứ quý báu này. Có lẽ tôi phải nâng nó lên, hôn môi nó một cách thành kính, biểu đạt lòng kính ngưỡng của tôi. Đúng vậy, chỉ có thể làm như vậy!

Giang Cửu Vĩ khẽ vươn hai tay, cậu cần bản không nhìn thấy Kiều Vi đứng ở sau lưng Hàn Ba, cậu của lúc này chỉ thật cẩn thận khẽ nâng bàn tay của Hàn Ba lên – lạ thật, hình như tay phải không được linh hoạt cho lắm thì phải, không gấp vào được. Làm sao bây giờ? Chỉ dùng một bàn tay cũng được đúng không? Chỉ cần có tấm lòng là được, có lẽ thượng đế sẽ tha thứ cho tôi!

Hàn Ba cùng Kiều Vi đều ngây dại. Cánh tay phải đáng lẽ không thể động được của Giang Cửu Vĩ lúc này đang cố gắng huơ huơ, dường như muốn gấp lại, mà tay trái và đôi môi, đều phủ lên mu bàn tay phải của Hàn Ba, Hàn Ba cảm nhận rõ ràng hai cánh môi ấm áp mềm mại kia khẽ chạm vào mu bàn tay hắn, cảm giác nhẹ nhàng như làn gió. Hắn ngây dại.

Kiều Vi thấp giọng nói: “Cậu ấy có phản ứng...”

Hàn Ba đột nhiên trở nên tỉnh táo, quăng một cái tát vào mặt Giang Cửu Vĩ, còn bản thân thì kích động lùi về sau nửa bước. Giang Cửu Vĩ tròn trĩnh mắt nhìn hắn, trong mắt chứa — một chút kinh hoàng, Kiều Vi nhìn thấy nhện không được mà hít sâu một hơi, cô không nhìn lầm, Giang Cửu Vĩ thật sự có phản ứng, hơn nữa còn hiện rõ ràng trên mặt. Chỉ là... Cậu ta vẫn không hề nói câu nào.

“Thằng khốn, mày thật sự BT hết thuốc chữa cmnr.” Mặt Hàn Ba cũng phồng hồng, một chút kích động, một chút khấn trương, hắn thất thố. Giang Cửu Vĩ bắt đầu khô héo, cả người cuộn thành một đồng nhìn chăm chú vào hắn.

Cậu ấy tức giận! Tức giận! Đôi mắt của cậu ấy đỏ lên, bàn tay của cậu ấy xiết chặt! Quần áo của cậu ấy và cả cậu ấy đang cùng run rẩy, cùng tức giận với tôi! Tôi đã làm sai! Xin cậu đừng tức giận, lần sau tôi không bao giờ làm thế nữa, chỉ cần cậu đừng giận, bắt tôi làm gì cũng được! Làm ơn... Xin đừng trừng mắt với tôi, đừng nổi giận với tôi, tôi... Tôi sợ lắm!

Kiều Vi nắm tay Hàn Ba, thấp giọng nói: “Cậu bình tĩnh một chút đi, cậu đang dọa sợ cậu ấy đấy!”

“Tôi cũng bị sợ đây này!” Hàn Ba trầm giọng rống lên, “Vừa rồi nó...” Hắn còn chưa nói xong, mặt đã đỏ bừng lên rồi. Hắn giật khỏi tay Kiều Vi, xoay người bỏ đi, “Tôi không chơi cái trò nguy hiểm này, tự cậu

đi mà chơi!”

Cửa vừa mới mở ra, Giang Cửu Vĩ lại đột nhiên nhảy xuống giường, nhào qua ôm chặt lấy Hàn Ba từ sau lưng. Hai miếng nẹp cổ định làm cậu không kịp tay vào được, vì thế cậu liền dùng miệng cắn áo sơ mi của Hàn Ba, hơn nữa còn cắn chặt không thả. Cậu trợn tròn mắt nhìn Hàn Ba, hai mắt trừng như sắp lộn tròng, ánh mắt kia, tràn ngập sợ hãi cùng cầu xin, tuy không có nước mắt nhưng lại sáng lấp lánh. Hàn Ba cảm thấy từ sau lưng bỗng rờn rợn một cách khó hiểu, gần như không nhận được muốn dùng sức mạnh hất văng Giang Cửu Vĩ ra, nhưng Kiều Vi đã kịp thời ngăn cản nắm tay đang xiết chặt của hắn.

“Dừng! Hàn Ba, cậu dọa sợ cậu ấy rồi! Thật đấy! Cậu phải tin tớ!”

“Tin cái đầu cậu ấy! Nói không chừng ngay sau đây cậu ta sẽ cắn chết tôi! Bảo cậu ta buông ra ngay!” Hàn Ba gào lên có vẻ mất kiên nhẫn.

“Cậu hãy lựa câu lựa lời mà nói với cậu ấy!” Kiều Vi cũng kêu lên, “Là do cậu dọa cậu ấy, chính cậu giải quyết đi!”

Hàn Ba bị cô táng cho một quả, quay đầu lại. Nhìn cảnh áo sơ mi của mình bị Giang Cửu Vĩ cắn trong miệng, hắn cảm thấy tóc gáy mình dựng đứng hết rồi. Quả nhiên thứ đáng sợ nhất trên thế giới này vẫn là con người, cho dù là một thằng con trai yếu đuối thì khi phát điên vẫn có thể dọa chết một anh hùng. Xem ra chỉ có thể thử như Kiều Vi nói — thật sự đ*o còn cách nào khác!

“Giang Cửu Vĩ, cậu buông ra. Tôi không tức giận đâu!” Hắn cố nén thôi thúc muốn tung một đấm đánh bay thằng này ra, nói một cách cực kỳ khép nép. Giang Cửu Vĩ không nhả ra, chỉ có ánh mắt không ngừng lướt qua lướt lại trên mặt hắn, có vẻ do dự. Kiều Vi hạ thấp người, thấp giọng nói: “Giang Cửu Vĩ, nếu cậu không nhả miệng ra thì có lẽ cậu ấy sẽ tức giận thật đấy!”

Cô vừa dứt lời, Giang Cửu Vĩ liền nhả miệng, nhưng tay trái vẫn siết chặt áo sơ mi của Hàn Ba, móng tay bị bẫy gần như sắp bung ra. Kiều Vi nhìn Hàn Ba, Hàn Ba cũng trở nên ngẩn ngơ. Phản ứng của Giang Cửu Vĩ với hắn đã trực tiếp tới nỗi không thể hiểu được, cậu ta thật sự sợ hắn tức giận ư? Nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, hơn nữa vừa mới gặp Giang Cửu Vĩ đã ngất đi rồi! Chuyện quái quỷ gì đây! Hàn Ba nhìn đôi mắt đang mở rất rất là to của Giang Cửu Vĩ, bỗng cảm thấy lòng mình như nhũn ra, hắn không suy nghĩ lập tức đuổi tay bé Giang Cửu Vĩ lên. Giang Cửu Vĩ thả lỏng tay nhưng đôi mắt vẫn đang nhìn trừng trừng vào hắn. Hàn Ba không hề nói một lời, chỉ lẳng lẳng ôm cậu ta quay về giường, lúc đang muốn đứng dậy thì Giang Cửu Vĩ lại túm được cánh tay hắn.

“Tôi không tức giận. Nhưng nếu cậu cứ giữ tôi lại như vậy thì tôi sẽ thật sự tức giận, hơn nữa là rất tức giận đấy!” Hàn Ba dùng giọng điệu như dỗ trẻ con nói với Giang Cửu Vĩ, trong lòng thì kêu khổ không ngừng. Không nghĩ tới hắn vừa mới nói xong, Giang Cửu Vĩ cũng chậm chậm buông tay ra. Móng tay của cậu bị bong ra, rớm rớm vết máu nhạt màu. Nhưng trên mặt cậu ta lại không hề có cảm giác khổ sở, vẫn chỉ im lẳng nhìn Hàn Ba, thậm chí cả mắt cũng không chớp lấy một cái. Giống như sợ nếu nhắm mắt lại hắn sẽ lập tức biến mất vậy. Hàn Ba kinh ngạc nhìn cậu ta, thật không thể tưởng được người này lại chấp nhất với mình như vậy.

“Nhắm mắt lại đi! Nếu không cậu sẽ không chịu nổi đâu.” Hắn nói một cách dẹt dẹt.

Giang Cửu Vĩ muốn nhắm mắt, nhưng bàn tay lại duỗi ra. Hàn Ba nắm lấy tay cậu, để tránh cậu ta nắm lấy mình rồi lại bị thương. Chỉ vài phút ngắn ngủi vậy thôi, nhưng cảm xúc của hắn cũng đã rung động mạnh, trong vô thức bỗng cảm thấy thương tiếc cho Giang Cửu Vĩ. Kiều Vi nhìn thấy cảnh này, chỉ biết im lặng ngồi phịch xuống ghế.

Rốt cuộc Giang Cửu Vĩ cũng nhắm mắt, nhưng tay cậu ta lại nắm chặt lấy tay Hàn Ba không chịu thả. Hàn Ba dùng hết các neuron thần kinh trong não để suy nghĩ cũng không thể hiểu vì sao Giang Cửu Vĩ lại chọn bám vào hắn, quay đầu lại muốn cầu cứu Kiều Vi, lại thấy Kiều Vi lúc này đang thất thần nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tôi nắm tay cậu ấy... Tuy tôi biết cậu ấy không vui, cậu ấy rất muốn tránh khỏi tôi, nhưng tôi vẫn cố gắng nắm lấy tay cậu ấy. Quả thật rất âm ỉ và mạnh mẽ, thật muốn được nắm lấy mãi mãi... Nhưng nếu thật sự làm thế, nhất định cậu ấy sẽ ghét tôi... Tôi không muốn làm cậu ấy ghét mình, tuyệt đối không muốn. Cho nên... Buông tay thôi...

Hàn Ba cảm thấy Giang Cửu Vĩ đã buông tay mình ra thì không khỏi mừng rỡ, rốt cuộc thử dài nhẹ nhõm. Nhưng khi hắn nhìn vào đôi mắt của Giang Cửu Vĩ, chút cảm xúc tốt đẹp kia lập tức bốc hơi không còn sót lại chút gì. Về thần thờ cùng trống rỗng trong đôi mắt Giang Cửu Vĩ, làm hắn cảm giác đây là một thể xác đã đánh mất linh hồn. Nhưng đây không phải là sai lầm của hắn mà! Làm cái quỷ gì vậy? Làm người không thể đồng cảm quá nhiều, nếu không sẽ xong đời! Hàn Ba hắn cũng không phải loại người quá tốt đến mức đồng cảm tràn lan như vậy!

Hắn đứng lên. Giang Cửu Vĩ không hề chồm lên như lúc đầu nữa, ngược lại còn cúi đầu. Kiều Vi quay đầu nhìn Hàn Ba, hai người nhìn nhau cười một cách bất lực.

Hàn Ba rốt cuộc thoát khỏi Giang Cửu Vĩ, cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Hắn chưa từng nghĩ một thằng nhóc thoát nhìn yếu đuối như vậy lại có thể gây cho hắn áp lực tương đối lớn. Mấy ngày qua, hắn luôn cảm thấy sau mình có một cái bóng, không ngừng theo dõi mình, tuy hắn luôn tự nói với mình đó chỉ là một loại tác dụng tâm lý, nhưng sau đó càng để ý lại càng cảm thấy không thoải mái.

Kiều Vi ngồi bên cạnh Giang Cửu Vĩ, phát hiện cậu ta trở nên khác với trước đây, đó là thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm người, không thể hiểu nổi trong ánh mắt cậu ấy có chứa những gì. Tay cậu ta đeo băng vải, trong thời gian này không ai dám tìm cậu yêu cầu giúp đỡ nữa. Qua đôi mắt mơ hồ của cậu ấy, dự đoán trong lòng Kiều Vi ngày càng trở nên rõ ràng.

Giang Cửu Vĩ không phải thằng ngốc, càng không phải người bình thường.

4. Chương 4: Tay Cùng Chân

“Hàn Ba, có người tìm.”

Nghe vậy Hàn Ba liền ngẩng đầu, thấy Kiều Vi đang mỉm cười đứng trước cửa lớp nhìn hắn. Hàn Ba lập tức đứng lên, đặc ý huýt sáo, thậm chí làm dáng xoay hai vòng trong phòng học rồi mới đi đến trước mặt Kiều Vi.

“MM xinh đẹp, đến đây tìm kẻ ngốc này sao?”

Kiều Vi đỏ bừng mặt, đột nhiên vươn tay nhéo hắn một cái thật mạnh.

“Đùa giỡn suông cũng đủ rồi, còn muốn chiếm tiện nghi của bốn tiểu thư hả?”

Hàn Ba một mặt kêu đau oai oái, một mặt bị Kiều Vi lôi cổ ra ngoài. Bởi vì chuyện của Giang Cửu Vĩ, hai người họ bắt gặp trở nên thân quen, lúc nói chuyện cũng dần dần không hề kiêng nể. Toàn bộ ánh mắt của bạn cùng lớp đều nhìn chăm chú vào sự biến mất của họ, sau đó bắt đầu một vòng bàn tán mới – bởi vì Hàn Ba, cũng bởi vì Kiều Vi, hai người họ đều nổi danh quá mức.

“Tìm tôi làm gì?” Hàn Ba đút tay vào túi quần, “Vĩ thằng ngốc kia à? Tôi đã nói với cậu rồi, dùng lòng tốt với người khác xem ra còn có giá trị hơn.”

“Cậu ấy không phải thằng ngốc.” Kiều Vi trừng mắt lườm hắn một cái, nói, “Hơn nữa nếu không phải trực tiếp liên quan đến cậu, thì căn bản tớ không muốn tới tìm cái đồ lòng dạ hiểm độc ích kỷ máu lạnh nhà cậu.”

“Cậu mắng tôi tới mất tôi mũi, rồi lại che chở thằng đó như vậy, chẳng lẽ cậu yêu nó à?” Hàn Ba ghé sát vào người Kiều Vi, cười hì hì nói, “Chả trách cậu cố gắng như vậy, toàn tâm toàn ý... Sao lại không coi trọng tôi chứ, tôi đẹp trai phong độ, đào hoa phóng khoáng thế này...”

Kiều Vi cúi đầu, có hơi chần chờ một lát rồi mới nói: “Tớ nghĩ, Giang Cửu Vĩ với cậu... Là cùng một loại người.”

“Đừng đánh đồng thằng đó với tôi, đầu óc của anh đây tốt lắm đấy.” Hàn Ba dịch ra xa Kiều Vi một chút, rồi ngoác miệng cười ha hả.

“Vậy tớ hỏi cậu một vấn đề, cậu dám trả lời thật với tớ không?”

Hàn Ba ngẩn ra, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn. Kiều Vi muốn hỏi chuyện gì? Chẳng lẽ cậu ta đã biết...

“Hàn Ba, cậu là đồng tính luyến ái à?”

Hàn Ba cả kinh nhảy dựng ra phía sau. Kiều Vi ngẩng đầu nhìn hần, đi từng bước từng bước về phía hần, bắt hần phải đối diện với mình. Hàn Ba toát mồ hôi đầy trán, đã không dám nói giỡn như lúc đầu nữa rồi. Kiều Vi bước đến trước mặt hần, ánh mắt nhìn thẳng vào hần, Hàn Ba không thể nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ có thể chuyển mắt.

“... Cậu thừa nhận?”

Kiều Vi cảm thấy một chút chua xót, nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường, cô ra vẻ tự nhiên vỗ lên vai Hàn Ba, nói: “Tớ sớm biết chuyện này rồi. Có một lần cậu đánh người, làm âm ỉ đến cả trường đều biết, chính là vì chuyện này đúng không?”

Hàn Ba im lặng. Hần không muốn thừa nhận, nhưng cũng không có cách nào phủ nhận, chỉ đành phải chọn im lặng.

“Giang Cửu Vĩ... Cậu ấy lúc nào cũng nhìn cậu.” Kiều Vi đột nhiên nói nhanh, “Chỉ cần cậu xuất hiện trên sân thể dục, ánh mắt của cậu ấy sẽ không hề rời khỏi cửa sổ. Tớ nghĩ, nhất định cậu ấy là loại người giống cậu, có lẽ còn bị ai đó kích động mà biến thành như bây giờ. Cậu có thể cứu cậu ấy, mà cũng chỉ có cậu, mới có thể chữa khỏi cho cậu ấy.”

Cả người Hàn Ba lại run rẩy sợ hãi. Hần không cảm giác sai, quả nhiên có một người luôn luôn nhìn hần, quan sát hần. Nhưng là ai không phải, sao nhất thiết lại là thằng ngốc Giang Cửu Vĩ kia chứ? Đã vậy Kiều Vi còn bảo chỉ có hần mới có thể cứu thằng đó, có nhầm không vậy? Cho dù Giang Cửu Vĩ là đồng tính luyến ái, hần cũng không có nghĩa vụ cứu nó mà! Hàn Ba nói thế nào cũng là một người bình thường, chắc chắn sẽ không nổi hứng thú với một thằng ngốc. Tuy ngày đó Giang Cửu Vĩ hôn mu bàn tay hần khiến hần sinh ra cảm giác kỳ quái, nhưng đó cũng chỉ là vì quá khẩn trương mà thôi.

“Tôi từ chối.” Hàn Ba xoay người đi nói, “Cậu ta là cậu ta, tôi là tôi, tôi không cần phải có trách nhiệm với bất luận người nào. Cậu ta không được cứu vớt, chuyện này không liên quan đến tôi!” Hần vội vàng nói xong lập tức bỏ chạy. Có chút kích động lại có chút sợ hãi. Nhớ tới sự chấp nhất khi Giang Cửu Vĩ nắm lấy tay hần, điều này làm hần có cảm giác thất bại. Hần vĩnh viễn không bao giờ quen được với loại chấp nhất này, chứ đừng nói là làm được.

Hàn Ba nhàm chán nằm dưới tàng cây hút thuốc. Không biết Giang Cửu Vĩ ra sao rồi? Thần thái toát ra từ đôi mắt nhìn trừng trừng khi ấy giờ luôn quanh quẩn trong tâm trí hần, mà khuôn mặt xanh trắng tiêu tụy kia, cũng không ngừng xuất hiện trước mắt hần. Dựa vào trực giác, hần cũng cho rằng hần với Giang Cửu Vĩ là cùng loại người, nhưng nếu chỉ vì thân phận đồng tính luyến ái mà trở thành đồ ngốc, việc này cũng không tránh khỏi quá hoang đường. Muốn được gặp cậu ta, rồi lại thấy sợ hãi, sợ vì gặp rồi thì sẽ không thoát khỏi được nữa. Đôi tay ấy, đôi mắt ấy, một khi thất lại sẽ làm người ta khó giã hơn cả dây thừng.

Bên người vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, Hàn Ba ngược mắt lên liền thấy có mấy thanh niên cầm gậy gộc vây quanh hần. Thảm rồi, nhiều người như vậy nếu đối đầu khẳng định là chết chắc. Tuy mình thường đắc tội với người khác, nhưng hầu hết đều là với học sinh trong trường, không bao giờ đi dây vào hắc đạo. Những người này được ai mời đến vậy?

“Thằng khốn kia, mày dám đánh em trai tao, không muốn sống nữa hả?” Thanh niên cầm đầu quăng mẩu thuốc trên miệng xuống đất, dùng chân dẫm thật mạnh. Khói thuốc dần tản ra trong không khí.

“Em trai anh? Ai là em trai anh hả?” Hàn Ba thật sự cảm thấy đau đầu. Đối phương là hạng thất học, cũng không chịu nói rõ ràng, xem ra lại phải vô cớ chịu một trận đòn, không biết năm nào tháng nào mới có cơ hội đòi lại. Chẳng qua, anh hùng không sợ đòn, cố chịu một chút là xong thôi.

“Đại ca... Đừng tức giận mà, tôi quả thật không hề đánh em trai của anh, nhất định là anh lầm...”

“Lầm?” Thanh niên cười lạnh lùng, “Mày tên là Hàn Ba đúng không?”

“A...” Hàn Ba đang muốn phủ định, lại bị câu tiếp theo của đối phương châm bùng ngạo khí.

“Đồng tính luyện ái vô sỉ, đ*o biết nhục, làm mất mặt tất cả đàn ông!” Thanh niên mắng, “Xăng pha nhót!”

Hàn Ba biến sắc. Đồng tính luyện ái? Đồng tính luyện ái thì làm sao? Không trộm không cắp không vi phạm pháp luật, cũng ăn uống vui chơi như vậy, trêu ai chọc ai? Dựa vào cái gì mà bị coi thường? Hắn giận dữ nhìn thanh niên, dứt khoát thừa nhận mình là Hàn Ba. Thanh niên hừ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười, khẽ vung tay lên, mấy anh em liền xông lên vung gậy gộc phang xuống liên tục. Hàn Ba ôm đầu nằm úp sấp trên đất, vào những lúc thế này phản kháng không khác gì tự tìm đường chết, sống trên núi không sợ không có củi đốt!

Một bóng người bổ nhào đến như gió, người đó đẩy mấy thanh niên đang vung gậy ra rồi nằm úp lên người Hàn Ba, dùng thân thể gầy yếu bảo vệ cả người Hàn Ba. Từng nhát gậy vô tình đánh xuống, bất luận mạnh đến mức nào, thân thể kia vẫn không hé miệng kêu một tiếng, cũng không dè vào người Hàn Ba. Hàn Ba cảm giác phía trên có người nằm đè lên, lại cảm giác có thứ gì đó nóng ẩm nhỏ xuống cổ hắn, liền kinh ngạc quay đầu. Ánh vào mi mắt là khuôn mặt kia, gần như có thể làm hắn sợ hãi kêu ra tiếng.

Giang Cửu Vĩ.

Đầu của cậu ta bị vỡ, chảy máu, nhưng cậu ta lại nhìn hắn cười ngu ngơ. Cánh tay phải bị thương không hề do dự chống xuống đất, đau đớn này làm cho Hàn Ba kinh hãi, nhưng Giang Cửu Vĩ lại trông như không có cảm giác gì. Ánh mắt của cậu ta chỉ nhìn chăm chú vào hắn, lưu luyến trên đầu, trên người hắn, giống một con chiến trăn thành đang bảo vệ Chúa Trời của mình, hoàn toàn không hối hận cũng không để ý.

Trái tim của Hàn Ba co thắt lại. Hắn duỗi tay ôm lấy Giang Cửu Vĩ, nghiêng người phủ lên trên người cậu ta. Thân là một thằng đàn ông, sao có thể để một người yếu đuối còn đang bị thương hy sinh để bảo vệ mình chứ? Tự tôn và kiêu ngạo của hắn không cho phép điều đó, lương tâm và lý trí của hắn càng không cho phép điều đó!

Gậy gộc phang vào đầu không đau như dự đoán, nhưng hắn lập tức nhận ra bên dưới được kê thứ gì đó, rất mềm, là tay! Giang Cửu Vĩ bị giữ chặt không thể nhúc nhích, liền vươn hai tay ra chặn đầu cho hắn, tay phải của cậu ta đang bị thương mà! Đôi mắt của Hàn Ba bỗng cay cay, hắn gầm lên một tiếng, vươn tay đoạt lấy một cây gậy hươu loạn xạ như thẳng điện, tiếng gió vù vù. Đúng lúc này, vang lên tiếng còi bén nhọn, mấy bảo vệ trong trường chạy đến. Kiều Vi đi theo phía sau bảo vệ, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hoàng. Hàn Ba vứt cây gậy trong tay, mặc kệ mấy thanh niên kia hoảng hốt bỏ chạy. Hắn vừa xoay người liền nhìn thấy Giang Cửu Vĩ.

Giang Cửu Vĩ đang cúi đầu, nhưng ánh mắt của cậu ta vẫn đang nhìn chăm chú vào hắn. Hàn Ba muốn khóc, lại không biết làm thế nào để khóc. Trong lòng hắn bỗng thấy cảm động – thứ tình cảm đã biến mất nhiều năm. Hắn thật sự không ngờ, một đôi mắt chấp nhất, một trái tim kính dâng toàn bộ, lại có thể làm cho mình nổi điên!

Hai người đều bị thương, Giang Cửu Vĩ bị thương nặng hơn. Bọn họ nhanh chóng được đưa đến bệnh viện thành phố. Tay phải Giang Cửu Vĩ lại trật khớp lần nữa, ngón tay trái tụ huyết nghiêm trọng, đầu cũng phải khâu ba mũi, bác sĩ tiêm cho cậu ta một mũi thuốc giảm đau, còn bắt cậu ta phải truyền đường gluco ba ngày, mà Hàn Ba chỉ bị thương nhẹ, bôi thuốc, băng bó một lát là có thể hoạt động tự do. Thấy có nhiều người, hắn liền ngồi trên băng ghế trong hành lang bệnh viện ngắm người. Chính hắn cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì, thời gian theo đó lặng lẽ trôi đi. Kiều Vi bởi phải đi học cho nên chỉ đến đây ngó qua hắn một lát. Nhưng mà, so sánh với những người khác, chân thật của cô làm cho Hàn Ba vô cùng cảm động.

“Bớt thời gian qua xem Giang Cửu Vĩ đi.” Kiều Vi cẩn thận dặn dò hắn, sau đó cười khổ nói: “Lúc đang học đột nhiên cậu ấy lao ra ngoài, hù chết người. Tổ cảm thấy không bình thường nên vội vàng đuổi theo, sau đó mới quay lại gọi bảo vệ... Nhưng vẫn bị muộn... Xin lỗi.”

Hàn Ba lắc đầu, mỉm cười nói: “Tôi thật sự cảm động muốn khóc rồi. Cảm động trong mười mấy năm từ lúc sinh ra đến bây giờ, cũng không nhiều bằng ngày hôm nay.”

Kiều Vi đột nhiên bật cười khê: “Cho dù là thằng ngốc, cũng sẽ làm cảm động người đấy.”

Hàn Ba im lặng.

Giang Cửu Vĩ ngốc, ngốc đến mức làm hấn đau lòng, làm hấn không thể không nghiêm túc, cũng không thể không đối mặt. Hấn không có dũng khí trốn tránh, nhưng cũng không có dũng khí để nhận.

Hấn thừa nhận, kẻ ngốc cũng là người, hơn nữa là người rất đáng thương.

5. Chương 5: Tiếng Tim Đập Trong Đêm

Phòng bệnh 415, đây là phòng bệnh đơn sang trọng nhất ở bệnh viện thành phố. Nghe nói là do Giang Cửu Vĩ hơi ngốc, mọi người sợ cậu ta sẽ làm ảnh hưởng đến những người bệnh khác nên được xếp vào đây. Tuy trong chuyện này có hơi phân biệt đối xử với Giang Cửu Vĩ, nhưng Hàn Ba vẫn hài lòng với sự bố trí này. Giả như Giang Cửu Vĩ mà ở phòng bệnh chung thì có lẽ hấn không có can đảm đến thăm cậu ta.

Hàn Ba đặt bàn tay đang hơi run lên tay nắm, khẽ đẩy cửa.

Giang Cửu Vĩ đang tựa người trên chiếc gối to bự mềm mại, người cậu nằm nghiêng sang một bên. Cậu ấy đang chăm chú ngắm những vì sao ngoài cửa sổ. Cậu bỗng quay đầu khi nghe thấy tiếng mở cửa, khi nhìn thấy là Hàn Ba thì mắt cậu bừng sáng, sau đó lập tức cố gắng muốn bước xuống giường. Hàn Ba luống cuống, vội vàng chạy lên ngăn cản cậu ta lại.

“Nằm im nào, nếu cậu mà cựa quậy tôi sẽ tức giận đấy.”

Quả nhiên Giang Cửu Vĩ ngoan ngoãn nằm im, nhưng Hàn Ba lại bị cậu ta tiếp tục giữ chặt quần áo. Hấn nghĩ, với bàn tay quần đầy băng gạc như vậy mà cậu ta vẫn cứ kiên quyết nắm chặt mình thế này, có lẽ sẽ rất đau, mà không khéo còn bị chảy máu lại nữa.

“Ng Sloan, thả tay ra nào.” Hàn Ba khê khàng nói, hấn không hiểu vì sao mình phải dùng giọng nói dịu dàng như vậy.

Giang Cửu Vĩ vẫn nhìn chăm chăm vào hấn, vào miếng dán trên mặt hấn, nhưng khi nhìn lên người hấn thì cậu không thể thấy vết thương được băng bó dưới lớp quần áo. Hàn Ba nói một cách bất lực: “Tôi không bị thương đâu, cậu thả tay ra đi, nếu không thả tôi sợ tay cậu không chịu nổi.”

Giang Cửu Vĩ dường như không nghe gì, chỉ biết chăm chú nhìn hấn. Hàn Ba thật sự bó tay đầu hàng với người này. Hấn dùng sức gỡ tay Giang Cửu Vĩ ra, nhưng điều làm hấn không ngờ là bàn tay không những không buông mà còn túm chặt hơn. Tuy nhìn Giang Cửu Vĩ gầy yếu như vậy, nhưng sức mạnh của cậu lúc này làm Hàn Ba cũng cảm thấy mặc cảm.

“Thôi, coi như tôi xin cậu được không? Tôi sẽ không đi đâu cả, cậu thả tay ra đi. Nếu cậu không thả tay ra thì tôi sẽ không làm được gì cả.” Hàn Ba gần như đã cầu xin Giang Cửu Vĩ. Hấn không dám dùng sức mạnh với cậu ta, nhưng cũng không biết làm thế nào để cậu ta hiểu, điều này làm hấn sốt ruột đến gần phát điên.

Giang Cửu Vĩ vừa thả lỏng tay ra thì Hàn Ba lập tức ngồi xuống cạnh giường. Hấn không biết Giang Cửu Vĩ có nói chuyện được hay không nhưng hấn cứ hỏi bừa: “Này, cậu bao nhiêu tuổi?”

Giang Cửu Vĩ chần chờ một lúc mới nói: “17.”

Hóa ra cậu ta vẫn có phản ứng, Hàn Ba thở dài nhẹ nhõm. Hấn bắt đầu kiểm tra vết thương trên người Giang Cửu Vĩ, nhìn qua thì vết thương trên ngón tay có vẻ nặng nhất, nhưng xem kỹ thì đầu còn bị thương nặng hơn, bị quấn mấy vòng băng. Tay phải bị bó nẹp nhưng kim truyền dịch vẫn phải chọc vào cổ tay phải. Hàn Ba có nghe bác sĩ nói là ban đầu muốn chọc vào cổ tay trái, nhưng rất khó nhìn thấy mạch máu ở tay trái, nên cuối cùng đành phải chọc vào tay phải. Xem qua cậu ta rất gầy.

“Đau không?” Hàn Ba hỏi khê.

“... Không đau.” Giang Cửu Vĩ trả lời. Giọng nói của cậu ta cũng rất nhẹ nhàng, tạo cho người ta cảm giác chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng sẽ tan mất. Đó là một giọng nam trung rất dễ nghe.

“Sao có thể không đau được chứ...” Hàn Ba bực mình, nhưng Giang Cửu Vĩ lại chỉ cười nhẹ.

Cậu ấy ngồi bên cạnh tôi. Đầu cậu ấy không bị thương nặng, tay cũng vẫn còn nguyên vẹn, điều này làm tôi cực kỳ vui! Tôi đã bảo vệ được cậu ấy, dù tôi không có sức mạnh như cậu ấy, nhưng tôi vẫn có thể bảo vệ được cậu ấy. Có lẽ, tôi cũng có chút tác dụng nho nhỏ với cậu ấy, đúng không? Cậu ấy đang rất rất gần tôi, gần đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập của cậu ấy. Cậu ấy bảo tôi đừng cử động, vì thế tôi không hề cử động...

Đêm đã khuya, Giang Cửu Vĩ không chịu nổi mệt mỏi nên đã chậm rãi nhắm mắt đi ngủ. Hàn Ba nhìn chăm chú vào khuôn mặt Giang Cửu Vĩ bừng lên trong ánh sáng long lanh của những vì sao, khuôn mặt thanh tú đó, vẻ mặt cố chấp đó, ngay từ lần đầu tiên gặp nhau đã làm mình đắm chìm trong đó. Hắn chậm chậm vươn tay xoa lên ống truyền nhỏ mảnh, hơi cúi thấp đầu dựa vào lồng ngực Giang Cửu Vĩ. Tiếng trái tim vang lên mạnh mẽ đều đặn, nghe thấy nhịp đập ấm áp đó Hàn Ba cảm giác như sinh mệnh đang chảy.

Hóa ra thân thể cho mình một phần cảm động ấy vẫn còn sống.

“Sau đó thì sao?” Kiều Vi tựa lên lan can, cười hỏi.

“Sau đó cái quái gì! Tôi là một quân tử.” Hàn Ba tức giận đến bật cười, sau đó lại lập tức nghiêm mặt nói, “Đối mặt với cậu ta, tôi không có bất kỳ suy nghĩ nào khác.”

“Ồ?” Kiều Vi cố nín cười nói, “Thật sự làm người ta không thể tin được.”

“Tiểu thư xinh đẹp, khi nói chuyện đừng nên thêm gai vào.” Hàn Ba mĩa mai cô một câu rồi nói, “Tôi đến đây là muốn tìm cậu nhờ giúp đỡ, chứ không phải để nghe cậu nói móc.”

Kiều Vi ngừng cười, nghe Hàn Ba kể.

Giang Cửu Vĩ chịu trả lời câu hỏi của Hàn Ba, dù vẫn còn khá ngượng ngịu nhưng trên cơ bản vẫn trả lời đầy đủ mà chính xác. Tuy nhiên, khi hỏi đến thời thơ ấu và sở thích của cậu ấy, thì cậu ta lại chỉ nhìn hắn rồi cười, không hề nói bất cứ điều gì.

“Mà còn một vấn đề tôi không thể hiểu nổi. Đó là khi nhắc tới cha mẹ cậu ta thì cậu ta sẽ đột nhiên run rẩy rồi ngất xỉu. Lúc tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ tôi đã hỏi cậu ta cái gì.”

Kiều Vi nhìn Hàn Ba chăm chú, trên đôi mày của cậu ta vương ưu phiền, đây là một điều rất ít gặp. Sự xuất hiện của Giang Cửu Vĩ dường như đã làm thay đổi cuộc sống cá nhân của cậu ta. Hiện giờ mỗi ngày cậu ta đều phải đến bệnh viện một chuyến, hôm nay Giang Cửu Vĩ xuất viện, cậu ta còn định đi đón cậu ấy.

“Một chân lý được công nhận.” Kiều Vi chế nhạo, nhưng trong giọng nói của cô lại có chút gì đó cô đơn.

“Tôi không biết phải làm sao bây giờ.” Hàn Ba đập mạnh vào vách tường. “Tôi cảm thấy mình không thể nói chuyện với cậu ta, cũng hoàn toàn không biết cậu ta nghĩ cái gì, nhưng một khi ánh mắt của cậu ta nhìn vào tôi thì tôi lại chỉ có thể chịu đựng. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, tôi muốn tìm một chỗ để phát tiết.”

Thật sự nghiêm túc... Kiều Vi trợn mắt, khẽ cười nói: “Tôi chỉ cho cậu một cách để thử phản ứng của cậu ta nhé.”

Hàn Ba nhìn cô gái đang cười tươi rói này, gật đầu nhưng trong lòng lại đầy bất an và do dự.

Nếu trong khi mình nghiêm túc mà đối phương lại có một loại tình cảm hoàn toàn khác, vậy điều đó còn gây dằn vặt lớn hơn những gì bản thân phải chịu khi thất tình.

Giang Cửu Vĩ đứng ở cửa bệnh viện. Hàn Ba có nói sẽ tới đón cậu, vậy nên cậu cứ im lặng đứng trước cửa bệnh viện. Người xe qua lại như nước, những bóng người bận rộn không ngừng qua lại trước mắt lại hoàn toàn nằm ngoài tầm mắt của cậu. Trong tai cậu chỉ có tiếng gió thổi, tiếng bánh xe chuyển động, tiếng lá cây va vào nhau xào xạc.

Thật bình tĩnh.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt, đó là mùi của bụi khói và xăng, còn có mùi nước hoa của phụ nữ, mùi mồ hôi của đàn ông.

Từ xa, Kiều Vi cùng Hàn Ba đều nhìn thấy Giang Cửu Vĩ đang ngơ ngác đứng đó. Cặp mắt lơ đãng kia của cậu ta không biết đang nhìn về phương nào, tinh thần của cậu ta như đang bay lượn ở nơi xa xôi nào đó. Hàn Ba kinh ngạc khẽ nhíu mày. Dáng vẻ kia của Giang Cửu Vĩ làm cho hắn bỗng nhiên thấy nghi ngờ, cậu ta rốt cuộc có phải thằng ngốc hay không? Nếu phải, hắn sẽ ngay lập tức dứt ra. Trò chơi nguy hiểm thế này, có chết cũng không chơi được.

Kiều Vi gọi to tên Giang Cửu Vĩ. Giang Cửu Vĩ nghe thấy tiếng gọi liền chậm rãi chuyển động đôi mắt, cậu vừa quay đầu lại thì nhìn thấy bọn họ. Đã từng có một lần tiếp xúc gần gũi với Hàn Ba, cho nên vẻ mặt của cậu không còn xa vời như vừa rồi nữa, lúc này cậu đang nở một nụ cười rất đẹp.

Lại là nụ cười lơ đãng đó. Đau cũng cười, khổ cũng cười, mà bị mắng cũng cười... Điều này thật sự làm cho người ta bực bội. Hàn Ba khẽ nhíu mày, bất giác sắc mặt hắn lộ cảm xúc tức giận phiền chán. Nhưng Giang Cửu Vĩ vẫn nhìn hắn cười, cậu cười tươi hơn cả lúc bình thường.

Kiều Vi cũng cười nói: “Chúng tớ tới đón cậu đây.” Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘chúng tớ’, nhưng Giang Cửu Vĩ vẫn chỉ đi theo sau bọn họ, vẻ mặt như bình thường, nụ cười cũng như bình thường.

Ba người hai trước một sau đi được một đoạn đường khá dài, khi đến một nơi khá thưa người thì đột nhiên Kiều Vi đi đến cạnh giảng cửu vĩ, ghé vào tai cậu thầm thì: “Giang Cửu Vĩ, cậu có biết Hàn Ba rất ghét cậu không?”

Giang Cửu Vĩ khựng lại. Cậu liếc mắt nhìn Hàn Ba, nhìn thấy hắn xoay người, nhìn thấy hắn đang hờ hững nhìn mình. Kiều Vi bước đến bên cạnh hắn, khoác tay hắn cười quyến rũ: “Sở dĩ hai ngày này cậu ấy đều đặn tới thăm cậu là do cậu ấy lương thiện, dù sao cũng là cậu cứu cậu ấy mà. Nhưng nếu cậu cứ bám lấy cậu ấy không ngừng, thì cậu ấy sẽ không chịu nổi đâu.”

Giang Cửu Vĩ từ từ nở một nụ cười. Điều này làm Hàn Ba lại tiếp tục thấp thỏm nóng nảy – hắn ghét nụ cười ngốc nghếch kiểu này của Giang Cửu Vĩ, nụ cười kiểu này làm hắn không hiểu tình hình, giống như luôn bị đùa giỡn vô duyên vô cớ. Hắn lập tức ôm vai Kiều Vi, nhìn cậu ta một cách khinh thường: “Đúng vậy. Cậu không biết mình là một người luôn làm cho người khác ghét ư? Nếu cậu còn xuất hiện trước mắt tôi lần nữa thì tôi cũng sẽ bị cậu liên lụy đấy, không những vậy mà ngay cả bạn gái của tôi cũng khinh thường tôi. Coi như tôi xin cậu, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, ok?”

Giang Cửu Vĩ lùi về sau, nụ cười vẫn hiện lên trên mặt như lời xin lỗi, sau đó đột nhiên xoay người bỏ chạy. Trái tim Hàn Ba như bị ai đó cào xé, bước chân hơi nhích về trước nhưng rồi cả người vẫn đứng im tại chỗ, vẻ mặt thất vọng lộ trên mặt không thể dấu được.

“Cậu ta là một thằng ngốc...” Hắn cười khổ, “Vận số của tôi không phải xấu bình thường.”

“Đừng kết luận sớm như vậy.” Kiều Vi vỗ vai hắn nói, “Nếu cậu ta thật sự là thằng ngốc, thì nhất định ngày mai cậu ấy sẽ đến trường như thường. Nhưng nếu cậu ấy không ngốc thì có lẽ sẽ biểu hiện ra ngoài. Ví dụ như đau khổ u buồn chẳng hạn.”

“Cậu đừng có nói cái giọng như chuyện không liên quan đến mình.” Hàn Ba bất mãn than thở, “Cậu ta thật sự là thằng ngốc, thảo nào vừa nghe xong mấy câu vừa rồi liền làm những việc ngốc kinh người.”

“Thằng ngốc sẽ không hiểu ý nghĩa của mấy câu nói đó... Hơn nữa sẽ quên rất nhanh.” Kiều Vi mỉm cười, “Nếu cậu ấy khờ thật, như vậy chẳng phải cậu sẽ may mắn thoát khỏi phiền toái sao?”

Sắc mặt Hàn Ba không hề vui vẻ gì. Nếu thoát khỏi Giang Cửu Vĩ như vậy, có lẽ cũng không phải chuyện xấu. Nhưng khi nhớ tới cảnh Giang Cửu Vĩ phi người đến cứu hắn, nhớ tới vẻ mặt Giang Cửu Vĩ lúc trả lời câu hỏi của hắn, thì hắn thật sự không muốn tin Giang Cửu Vĩ là một thằng ngốc.

6. Chương 6: Theo Dõi

Ngày thứ bảy.

Hàn Ba sải bước trên đường, ở cách đó một đoạn, Giang Cửu Vĩ đang cẩn thận theo sát phía sau hắn. Núp vào góc tường, tránh ở đầu ngõ, nín thở, cẩn thận rón rén.

Hôm nay cậu ấy vẫn mặc chiếc áo sơmi màu vàng, nhưng lại đổi đôi giày bata khác. Giày bata đã chuyển thành màu tro, mỗi lần giẫm lên mặt đất đều làm bay lên những hạt bụi li ti. Cậu ấy sẽ không phát hiện ra tôi đâu, bởi vì tôi đã biến thành vách tường, cũng biến thành gạch rồi. Vui quá... Tuy cậu ấy ghét tôi, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy cậu ấy, vậy là quá tốt rồi!

Sau lưng Hàn Ba đột nhiên xuất hiện mấy thanh niên cầm gậy gộc. Giang Cửu Vĩ lập tức hoảng sợ trốn tròn mắt, cậu nhận ra họ, bọn họ chính là đám người đánh Hàn Ba lần trước! Họ không bị bắt nên giờ đến đây trả thù ư? Không được không được, Hàn Ba còn phải đến trường, còn phải học bài mà! Giang Cửu Vĩ muốn xông lên chặn bọn họ nhưng lại sợ Hàn Ba phát hiện ra, cho nên vội vội vàng vàng ẩn người vào mặt tường gạch.

Trước cổng trường học có hai bảo vệ, vì thế mấy thanh niên kia đang muốn đến gần Hàn Ba lập tức dừng lại, sau đó trốn vào trong ngõ nhỏ. Giang Cửu Vĩ rón rén đi đến, khẩn trương nép sát người vào tường, tiếng nói chuyện của bọn chúng lọt vào tai cậu rõ mồn một.

“Đ.m, khốn nạn quá! Có bảo vệ!”

“Sáng không được thì đợi đến trưa, đánh cho nó không bao giờ đến trường được nữa!”

“Chó má, nó hại tao suýt nữa thì bị bảo vệ tóm cổ, không đánh gãy một chân của nó thì tao đ*o làm con đồ nữa!”

“Đừng nóng đừng nóng, thằng nhóc này thường xuyên trốn học, sẽ có cơ hội thôi.”

...

Hàn Ba rút cuộc cũng vào trong trường, Giang Cửu Vĩ thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng không tránh khỏi lo lắng, họ vẫn muốn gây phiền toái với cậu ấy, phải làm thế nào bây giờ? Nếu mình thay cậu ấy bị đánh thì họ có chịu tha cho cậu ấy không?

Mấy thanh niên này thừa dịp đang trong giờ học liền dẫn nhau ra chỗ tường rào phía sau trường học, chuẩn bị trèo tường. Lúc này Giang Cửu Vĩ lại đột nhiên chạy ra cản trước mặt bọn họ. Hành động của cậu làm mấy thanh niên này sợ hãi, hoang mang giật lùi ra sau vài bước. Đợi đến lúc nhìn thấy là cậu, đám thanh niên đồng loạt cười lạnh.

“Này, hình như nó là thằng ngốc kia.”

“Ngày đó chính nó lao tới phá hỏng chuyện làm tao bị bắt. Thằng chó...” Thanh niên mặc sơmi màu xanh quay quay cây gậy trong tay, “Hơn nữa, nó mới là thủ phạm chân chính làm thằng em của mày bị thằng khốn kia đánh.”

“... Ra là thế, vậy thì không thể tha cho nó được.”

“Nó dù sao cũng là đồ ngu, nếu có chết cũng là cống hiến cho chủ nghĩa xã hội khoa học.”

Giang Cửu Vĩ run bần bật. Cậu cảm thấy sợ hãi, nhưng vừa nghĩ đến Hàn Ba thì dũng khí của cậu lập tức trào lên. Cậu lại nở nụ cười.

Mấy thanh niên này hoảng sợ. Một tên trong đó lập tức hét lớn: “Mẹ mày! Cười đ*o gì mà cười, làm ông mày hoảng sợ! Hôm nay ông mày phải làm mày không cười nổi!”

Một bàn tay ngăn thẳng đàn em lại, thanh niên cầm đầu lạnh lùng cười nói: “Thằng ngốc kia, mày theo dõi chúng tao, lại ngăn cản chúng tao, mày muốn làm gì?”

Một câu nhắc nhở của hắn làm tất cả mọi người đều nghĩ ra, bọn chúng đến nơi yên ắng rất ít nhà dân, vậy vì sao Giang Cửu Vĩ lại xuất hiện? Lúc trước rõ ràng không có bất kỳ ai cả.

Giang Cửu Vĩ bắt đầu run rẩy. Cây gậy vút qua trước mắt cậu, bên tai dường như không ngừng vang lên những tiếng gào thét của người bị tâm thần: “Tao đánh chết mày, tao đánh chết mày...”

Nếu tôi chết, cậu sẽ hạnh phúc ư?

Giang Cửu Vĩ nhìn thanh niên trước mặt, tuy cậu sợ đến nỗi nụ cười cũng trở nên méo mó run rẩy, nhưng vẫn duỗi hai tay ra. Tay phải bị thương của cậu còn chưa khỏi hẳn, tuy miễn cưỡng có thể cử động nhưng vẫn phải treo băng vải. Lúc này tay duỗi thẳng làm băng vải không còn áp lực khê bay theo gió.

“Mày... Không muốn để bọn tao đi gây sự với nó?” Thanh niên phá lên cười sằng sặc, “Hóa ra mày là bồ của nó hả! Ha ha ha, pede đúng là cái loại dê tiện, không tìm thấy đàn ông nên cả thằng ngốc cũng vợ lấy!” Hắn vung tay lên, “Đánh chết nó cho tao, đánh cho nó tuyệt tử tuyệt tôn luôn!”

Một gậy vung lên, cả người Giang Cửu Vĩ lập tức ngã lăn ra đất, lại một gậy đánh trúng vào hạ thân của cậu, thân thể cậu lập tức cuộn tròn lại.

Thanh niên chống nạnh nhìn Giang Cửu Vĩ do bị đánh đau mà càng co càng chặt, lạnh lùng cười nói: “Mày muốn chịu thay nó thì tao sẽ thành toàn cho mày. Dù sao chỉ cần mày không còn thì sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

Nhìn cái đầu chảy máu cùng bộ dáng run rẩy của Giang Cửu Vĩ, thanh niên lấy bao thuốc từ trong túi ngực, châm một liều thuốc. “Thấy mày si tình như vậy tao sẽ nể tình không đến gây sự với nó nữa. Dù sao gây sự với nó cũng khá là nguy hiểm, thằng đó lúc phát điên cũng đáng sợ thật.”

Giang Cửu Vĩ chậm chậm nở một nụ cười thật tươi, đó là nụ cười tràn ngập sự biết ơn. Nụ cười làm tay thanh niên run lên, đánh rơi liều thuốc xuống đất.

Tiếng chuông báo hết tiết hai vang lên, trên hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân âm âm. Không đợi mọi người kịp phản ứng, bóng người của Hàn Ba đã đứng khựng trước cửa lớp Kiều Vi, hấn hét lớn: “Kiều Vi, cậu ra đây cho tôi!”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng nhạc tập thể dục theo đài, đám bạn học vốn muốn nán lại hóng hớt cũng không thể không vội vàng chạy xuống sân, Kiều Vi chạy ra cửa kêu lên bất mãn: “Cậu gào cái gì mà gào? Tổ có làm gì chọc tới cậu đâu!”

“Không thấy Giang Cửu Vĩ!” Hàn Ba tức giận nói, “Đều là do biện pháp rởm kia của cậu! Cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm cho tôi!”

“Sao cậu lại đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu tớ? Cậu ta đã mất tích bảy ngày, cũng không phải chỉ mỗi hôm nay, cậu gào cái gì mà gào?”

Hàn Ba bị cô hung dữ gào lại, tức giận cũng giảm đi vài phần. Khuôn mặt Kiều Vi tức giận đỏ bừng, dựa vào tường nói: “Cậu ta không phải thằng ngốc sao? Cậu trốn cậu ta còn không kịp, bây giờ lại còn sợ cậu ta mất tích nữa à? Thật là nhảm chán!”

“Không phải...” Hàn Ba lưỡng lự, câu nói vọt tới miệng rồi lại nuốt xuống.

Kiều Vi nhú mày nói: “Cậu dứt khoát đi. Nếu cậu ấy thật sự là thằng ngốc thì cậu đừng để ý đến cậu ta nữa, hãy để cậu ta tự sinh tự diệt đi. Người nào có thể cứu được thằng ngốc thì người ấy là thần tiên. Còn nếu cậu ta không phải thằng ngốc thì chắc chắn sẽ có phản ứng, đến bây giờ vẫn không có gì cả, vậy cậu còn muốn làm gì?”

“Cậu ta cũng là con người...”

“Nhưng không ai xem cậu ta là con người.” Kiều Vi thở dài nói, “Dù cậu có tốt với cậu ta đến mức nào đi chăng nữa thì cậu ta cũng không hiểu. Thằng ngốc... Bắt đầu từ lúc mọi người biết cậu ta là thằng ngốc, đã không có ai thật sự coi cậu ta là con người rồi.”

“Nhưng mà... Cậu ta vẫn luôn theo dõi tôi.” Hàn Ba không nhịn được thốt lên, điều hắn vừa nói làm Kiều Vi kinh ngạc.

“Tôi biết cậu ta đang theo dõi tôi, tôi nghĩ không chừng cậu ta sẽ nói chuyện với tôi. Cho nên... Vẫn làm bộ như không phát hiện.” Hàn Ba gục đầu xuống, “Sáng nay tôi còn phát hiện cậu ta đi phía sau tôi, nhưng không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng đâu rồi. Tôi... Tôi thật sự cảm thấy lo lắng.”

“...” Kiều Vi nói không ra lời. Hai người đều rất lương thiện, bọn họ không thể hoàn toàn bỏ mặc một Giang Cửu Vĩ đầy những hành động khó hiểu được, trong lòng hai người đều chung một phỏng đoán: Giang Cửu Vĩ cũng không ngốc!

“Kiều Vi, em qua đây một chút!” Giáo viên chủ nhiệm đột nhiên xuất hiện ở đầu cầu thang, vẻ mặt gấp gáp gọi Kiều Vi. Kiều Vi khẽ gật đầu với Hàn Ba rồi vội vàng chạy qua. Lúc này trong lòng Hàn Ba đang rất lộn xộn và hỗn loạn. Hắn hy vọng Giang Cửu Vĩ không ngốc, rồi lại mong cậu ta ngốc, cảm xúc mâu thuẫn hẳn không cách nào khống chế được. Chưa từng có buồn phiền rối rắm như vậy, cũng chưa từng để ý đến bất cứ chuyện gì, sự phóng khoáng thoải mái kia của mình sao lại biến mất kỳ lạ như vậy?

“Hàn Ba —” Tiếng Kiều Vi vang lên từ cuối hành lang, hỗn loạn kinh hoàng và lo lắng. Hàn Ba bỗng cảm thấy nóng ruột khác thường, như là cảm giác được thứ gì đó, cả người cứng đờ lại. Hắn kích động chạy qua liền thấy Kiều Vi đang đứng cùng với một giáo viên nữ tuổi trung niên, sắc mặt hai người nhìn cực kỳ khó coi.

“Cô Tiểu, cậu ấy là — bạn mới của bạn Giang Cửu Vĩ, Hàn Ba.” Kiều Vi vội vàng giới thiệu xong thì Hàn Ba lập tức biết đã có chuyện xảy ra. Hắn gần như muốn hét lên, nhưng thân thể lại mất thăng bằng đứng đĩnh tại chỗ.

Cô Tiểu lướt mắt đánh giá Hàn Ba từ trên xuống dưới, lập tức nói: “Người lần trước bị đám thiếu niên hư hỏng ngoài trường tấn công là em đúng không?”

Hàn Ba ngẩn ra lập tức gật đầu. Chuyện này cả trường đều biết, giáo viên lại càng không phải ngoại lệ.

“Mấy người tấn công em lần trước, lần này đánh Giang Cửu Vĩ.”

Hàn Ba nhảy dựng lên, ngay lập tức đã bị cô Tiểu giữ chặt lại. Hắn trợn trừng mắt, giọng nói như bực phát từ sâu trong lục phủ ngũ tạng.

“Nhưng cũng là bọn họ đưa Giang Cửu Vĩ đến bệnh viện. Vừa rồi bọn họ gọi điện thoại nói — bọn họ sẽ không đến làm phiền em nữa.”

Trái tim Hàn Ba vì hoảng sợ quá mức mà đập thành thịch như bị điện giật, sắc mặt Kiều Vi cũng bởi khiếp sợ mà trở nên trắng bệch. Sao lại như vậy? Tất cả những điều này quả thực điên khùng giống như tình tiết trong các bộ phim điện ảnh! Bọn họ đánh Giang Cửu Vĩ có thể hiểu được, nhưng đưa cậu ấy đến bệnh viện rồi còn gọi điện thông báo, quả thực làm người ta thấy khó tin!

“A!” Hàn Ba đột nhiên hét lớn, thanh âm vang vọng cả tòa nhà. Kiều Vi hơi chấn động, không tự giác duỗi tay túm lấy cánh tay của hắn. Cô sợ Hàn Ba sẽ làm ra hành động quá khích.

“Cô...” Hàn Ba thét xong lập tức trở nên bình tĩnh, hắn túm lấy cánh tay cô Tiểu lớn tiếng nói: “Cậu ấy giờ đang ở đâu? Trong bệnh viện nào?”

“Em ấy bị thương không quá nặng, em nên bình tĩnh lại.” Cô Tiểu bình tĩnh nói, “Hứa với cô, đừng đi tìm kẻ thù gây chuyện, nếu không sẽ chỉ tiếp tục làm cho em ấy bị thương thôi. Nếu em là bạn của em ấy, thì đừng hành động theo cảm tính!”

“Em không trả thù, em không trả thù —!” Hàn Ba rốt cuộc không nhịn được gào lên như bị tâm thần, “Em chỉ muốn biết cậu ấy đang ở đâu thôi, em chỉ muốn biết bây giờ cậu ấy đang ở đâu thôi!” Hắn như phát điên lay mạnh cô Tiểu, kêu to: “Nói cho em biết, nói cho em biết!”

“Em ấy đang ở khoa nội bệnh viện số 1 thành phố.” Cô Tiểu vừa nói xong Hàn Ba đã buông tay, xoay người bỏ chạy. Kiều Vi cuống quýt đuổi theo, đứng ở cổng trường lớn tiếng gọi hắn lại.

Hàn Ba dừng lại xoay người nhìn cô. Kiều Vi thở gấp nói: “Hàn Ba... Nếu cậu để ý, vậy hãy ở cùng với cậu ấy đi.”

Hàn Ba lập tức sững người.

Kiều Vi nhìn hần nói: “Nếu... Nếu kích thích cậu ấy vô ích, vậy chỉ có... Chỉ có hiểu cậu ấy thôi. Không phải cậu đang ở một mình sao?”

“Cậu ấy...” Hàn Ba không biết muốn nói gì, Kiều Vi nở một nụ cười cổ vũ, nói: “Cậu ấy cũng giống như cậu. Tớ, tớ nghĩ, có lẽ cậu ấy không phải thằng ngốc đâu.”

Hàn Ba chăm chú nhìn sâu vào mắt cô, sau đó xoay người chạy đi, may mắn vừa lúc xe bus dừng trước bên xe, hần vội nhảy lên xe, chiếc xe lăn bánh, dần dần đi xa, cuối cùng biến mất.

7. Chương 7: Sống Chung

Hàn Ba chạy như bay ra khỏi bên xe, thẳng một đường đến trước cửa bệnh viện số 1 thành phố. Hần xông vào, tóm lấy một hộ sĩ lập tức lớn tiếng hỏi:

-Khoa nội ở đâu?

Hộ sĩ đầu tiên là hoảng sợ, nhưng khi thấy rõ hần chỉ là một học sinh trung học thì hỏi:

-Em muốn tìm ai?

-Giang Cửu Vĩ.

Hàn Ba hét lên.

-Cậu ấy ở đâu?

-Vì sao cậu ấy phải nằm viện?

Hộ sĩ nhìn ra vẻ lo lắng của hần, nhưng không rõ hần muốn tìm ai nên cũng không giúp được.

-Cậu ấy bị đánh trọng thương, mau nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu?

Hàn Ba thấy vẻ mặt hộ sĩ kia dường như không biết, đang muốn bỏ cô lại chạy đi thì hộ sĩ đã giữ hần lại, cười hỏi:

-Có phải là một học sinh trung học cũng tầm tuổi như em không? Nếu đúng thì đi theo chị, cậu ấy đang được kiểm tra.

Hàn Ba lập tức vui vẻ, bước nhanh theo cô hộ sĩ kia. Hộ sĩ nhanh chóng giải thích tình trạng bị thương của Giang Cửu Vĩ.

-Không phải lo lắng, cậu ấy bị thương cũng không quá nặng. Tay phải cậu ấy vốn cũng sắp tháo nẹp được rồi, lần này chỉ cần nối lại lần nữa là được. Cậu ấy có hơi bị xuất huyết trong, nhưng đã khống chế được rồi, chỉ cần nằm viện vài ngày để quan sát là có thể nhanh chóng xuất viện.

Xuất huyết trong? Hàn Ba hít một hơi lạnh, vội vàng hỏi:

-Sao cậu ấy lại bị xuất huyết trong?

-... Ừm, đại khái là bởi chịu một đòn mạnh vào đầu. Không nghiêm trọng đâu, đừng lo lắng.

Hộ sĩ đi đến một phòng bệnh, đẩy cửa ra nói:

-Giang Cửu Vĩ, bạn em đến thăm em này.

Hàn Ba ló người ra từ sau lưng hộ sĩ, mấy bác sĩ đứng ở trước giường bệnh Giang Cửu Vĩ đang giúp chọc kim truyền đường gluco cho cậu. Thấy Hàn Ba đều nghiêng người qua, khuôn mặt của Giang Cửu Vĩ lập tức lộ ra. Hàn Ba thấy Giang Cửu Vĩ, đồng thời Giang Cửu Vĩ cũng thấy hần.

Giang Cửu Vĩ đột nhiên giãy giụa dữ dội, các bác sĩ không dự đoán được, kim truyền vừa mới đâm vào cổ tay đã bị hất ra ngoài, cả người Giang Cửu Vĩ như muốn nhảy bật ra khỏi giường, các bác sĩ phản ứng

rất nhanh, lập tức giữ chặt người cậu lại. Nhưng Giang Cửu Vĩ giãy giụa rất mạnh, chặn bị cậu đá xuống giường. Hộ sĩ chấn động, vội vàng vừa đẩy Hàn Ba ra ngoài vừa kêu lên:

-Em thật sự là bạn của cậu ấy ư? Trời ạ, đi ra ngoài! Mau đi ra!

Hàn Ba đầu tiên là lắp bắp kinh hãi, nhưng ngay sau đó đã vung tay hộ sĩ ra. Hắn hét lớn:

-Giang Cửu Vĩ, tớ muốn gặp cậu!

Chỉ một câu nói Giang Cửu Vĩ đã lập tức bình tĩnh trở lại. Các bác sĩ giật mình quay đầu nhìn Hàn Ba, đang không rõ vì sao chỉ một câu nói của hắn đã làm Giang Cửu Vĩ im lặng. Hộ sĩ cũng cực kỳ tò mò, hóa ra hai người thực sự là bạn!

Hàn Ba đi tới trước mặt Giang Cửu Vĩ, hai người bốn mắt nhìn nhau, Hàn Ba nở nụ cười dịu dàng.

-Không muốn gặp cậu là lừa cậu đấy. Cậu đi bắt đền Kiều Vi đi.

Giang Cửu Vĩ duỗi tay túm lấy ống tay áo Hàn Ba. Cậu không nói lời nào, chỉ mở to mắt nhìn chăm chăm hắn. Hàn Ba đột nhiên cảm thấy tim mình đau quá, giống như bị tay Giang Cửu Vĩ bóp chặt lại. Trong một thoáng hắn muốn bỏ chạy, nhưng cuối cùng lại lạc mắt dừng khi dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Giang Cửu Vĩ. Cầm tay Giang Cửu Vĩ, đột nhiên hắn hiểu được chính mình.

Hắn thích Giang Cửu Vĩ.

Trong tình huống không biết Giang Cửu Vĩ có phải thẳng thắn hay không, hắn đã động tâm rồi.

Hắn sợ, sợ Giang Cửu Vĩ là một thẳng thắn thật sự. Nhưng nếu Giang Cửu Vĩ khờ thật, vậy thì có lẽ hắn sẽ không bị cậu ta hấp dẫn. Hắn nhìn thấy ánh mắt của cậu ta cố chấp như vậy, túm lấy tay hắn cương quyết như thế, tất cả đều làm cho hắn không thể bỏ qua cũng không cách nào thoát khỏi. Cậu ta không thể là thẳng thắn, cậu ta không phải... Vậy cái gì đã làm cậu ta trở nên như vậy? Là ai làm cậu ta thành bộ dáng như bây giờ? Người kia, rất quan trọng với Giang Cửu Vĩ ư? Người ấy là ai? Là ai?

Hàn Ba giờ đây rối như tơ vò.

Các bác sĩ đã đâm kim truyền xong cho Giang Cửu Vĩ, nhìn thấy biểu tình ổn định của Giang Cửu Vĩ thì bọn họ gật đầu với nhau, yên tâm rồi đi. Chỗ này là phòng bệnh quan sát cho nên không có người thứ ba. Hàn Ba nhìn đầu Giang Cửu Vĩ lại bị quán băng một lần nữa, nhìn thanh nẹp ở cánh tay phải cậu ta — đây là lần thứ ba. Nếu lại để cậu ta mất tích, nếu cậu ta không ở bên cạnh hắn, trời biết sẽ còn xảy ra chuyện xấu gì nữa!

Nhìn vào Giang Cửu Vĩ, đôi mắt cậu ta vẫn đang mở to nhìn hắn, Hàn Ba hoàn toàn đầu hàng. Hắn duỗi tay che đi hai mắt của Giang Cửu Vĩ, kiên quyết bắt cậu ta nhắm mắt lại, sau đó hít sâu một hơi hỏi:

-Giang Cửu Vĩ, cậu ở một mình à?

Giang Cửu Vĩ gật đầu. Hàn Ba nắm chặt tay cậu ấy, bỗng nhiên cảm thấy lời muốn nói nghẹn trong họng, không kiếm đâu được dũng khí để nói ra. Hắn sợ người nhà biết bản thân là đồng tính luyến ái nên mới ra ngoài thuê phòng gần trường ở một mình, tuy cũng hy vọng gặp được đồng loại, nhưng chưa từng thật sự cố gắng, lại càng đừng nói đến việc tìm hiểu. Muốn mời một nam sinh đến sống chung, với hắn mà nói cần dũng khí tương đối lớn.

Có lẽ, Giang Cửu Vĩ sẽ từ chối hắn.

Hàn Ba cảm thấy có hơi nhụt chí. Dũng khí một khi không lên được thì sẽ biến mất rất nhanh. Hắn không khỏi nhớ tới những lời Kiều Vi nói: Nếu không kích thích được cậu ấy thì phải hiểu cậu ấy. Nếu Giang Cửu Vĩ không phải thẳng thắn đúng như bọn họ hy vọng, như vậy muốn tìm ra mấu chốt cũng chỉ còn cách đi vào cuộc sống của cậu ta để hiểu cậu ta.

Cố lấy dũng khí nào, cố lấy dũng khí nào.

Hàn Ba buông bàn tay đang che mắt Giang Cửu Vĩ ra. Hai mắt Giang Cửu Vĩ vẫn đang nhắm chặt, có lẽ vì đây là điều Hàn Ba hy vọng cậu làm. Hàn Ba cảm giác tay hắn càng nắm càng chặt, trong nháy mắt dũng khí cũng đột nhiên trào lên.

-Giang Cửu Vĩ, chúng ta ở chung đi.

Nói xong, mắt Hàn Ba nhìn thẳng vào Giang Cửu Vĩ. Cậu ấy sẽ phản ứng thế nào? Hiểu hay không hiểu? Nhìn phản ứng của cậu ta, có lẽ sẽ biết cậu ta có ngốc thật không.

Giang Cửu Vĩ chậm rãi mở mắt, ánh mắt cậu dừng lại trên mặt Hàn Ba, sau đó, cậu mỉm cười gật đầu.

Gió thu xào xạc lướt qua vườn trường, lá rụng khỏi cây bị thổi tung lên, nhảy múa trong không trung. Dẫm chân lên lớp lá rụng sẽ nghe thấy tiếng nát giòn tan.

Hàn Ba cùng Kiều Vi chậm rãi dạo bước trong rừng cây sau vườn trường. Kiều Vi miệng mang nụ cười, nhẹ nhàng gảy những phiến lá không ngừng rơi mình khỏi cây.

Một tuần sau, Giang Cửu Vĩ ra viện, ngày hôm qua, Hàn Ba liền chuyển tới nơi Giang Cửu Vĩ ở. Theo Giang Cửu Vĩ nói thì đó là phòng cậu ta thuê, nhưng trên thực tế thì không hề giống. Đầu tiên là Giang Cửu Vĩ sống ở tầng 16 trong một khu dân cư xa hoa có thang máy, đó là một phòng ở lớn gồm bốn phòng hai sảnh, hơn nữa đồ đạc điện nước đầy đủ mọi thứ. Mỗi gian phòng còn trải thảm đỏ, khắp nơi đều được quét dọn sạch sẽ, làm Hàn Ba nhìn lú lờ.

-Thật bất ngờ...

Kiều Vi cười nói.

-Cậu bây giờ sẽ bị coi là câu được đại gia rồi đấy!

Hàn Ba trừng mắt lườm cô một cái. Gần đây cô dùng từ ngày càng xảo quyệt, trêu chọc đến mức làm hần không chịu nổi. Lúc ấy hần đã không tin đây là phòng thuê, phải biết rằng thuê được một căn phòng như vậy thì cần khá nhiều tiền! Sau đó quả nhiên hần đã tìm được chứng cứ. Trong ngăn kéo tủ chỗ góc phòng đặt một quyển sổ tiết kiệm cùng giấy chứng nhận phòng. Mà tên chủ căn hộ trên giấy chứng nhận chính là Giang Cửu Vĩ. Nói cách khác, phòng này căn bản là của Giang Cửu Vĩ, hơn nữa phòng này đã thanh toán tiền, cậu ta là người sở hữu phòng hoàn toàn.

-Đó là sổ đỏ bản gốc, không phải bản photo?

Kiều Vi ngạc nhiên hỏi.

-Hỏi thừa! Tôi lừa cậu làm gì.

Hàn Ba tựa vào một thân cây nói:

-Cậu không biết cảm giác lúc ấy của tôi chặt vật thể nào đâu, suýt nữa là bỏ chạy mất dép rồi.

-Đây là chuyện tốt mà, cậu trốn cái gì mà trốn.

Kiều Vi vươn tay bóp mũi hần một cái làm Hàn Ba sợ giật nảy cả người, xoa mũi kêu lên:

-Cậu gần đây ngày càng suồng sã rồi đấy!

-Thế thì làm sao, dù sao tớ cũng không sợ cậu sẽ làm gì tớ.

Kiều Vi cười hì hì, trong đôi mắt đang nhìn chăm chú vào Hàn Ba thấp thoáng vẻ cô đơn.

-Việc này là tin tốt đấy.

Cô buồn bã nói.

-Ít nhất có thể chứng minh Giang Cửu Vĩ như vậy cũng không phải bẩm sinh. Có lẽ là bởi vì một chuyện gì đó mới như vậy.

Về mặt Hàn Ba lập tức trở nên phấn khởi, xoa xoa tay nói:

-A, tôi cũng nghĩ vậy. Có tài sản lớn như vậy, lại còn sở hữu một căn nhà, khẳng định cậu ta không phải thằng ngốc. Như vậy cuối cùng cũng làm tôi yên tâm, ha ha."

-Cố lên, trách nhiệm cải tạo xã hội chủ nghĩa giao cho cậu đấy.

Kiều Vi mỉm cười nói:

-Lần kiểm tra thử này, Giang Cửu Vĩ đạt vị trí thứ mười lăm cả khối, tiến bộ quá bất ngờ.

-Đây có tính là cách biệt năng lực không?

Hàn Ba cười ha ha.

-Tôi chỉ thi được hạng thứ ba mươi sáu, trượt ba môn — xem ra tôi tuyệt đối không phải người có thể học đại học.

Hắn quay đầu nhìn về phía phòng học. Bọn họ đứng đây nói chuyện, trên thực tế là đang chờ Giang Cửu Vĩ. Lúc cậu ấy tan học bị giáo viên gọi đi, đến bây giờ vẫn chưa thấy ra. Không biết là có chuyện gì.

Hàn Ba chép miệng. Chờ đợi làm hắn thấy bức bối, rất muốn xông vào phòng giáo viên xem họ rốt cuộc đang nói cái gì. Kiều Vi nhận ra nồn nóng của hắn, đột nhiên bật cười.

-Chờ sốt ruột rồi sao? Đừng lo, cô gọi cậu ấy đi chỉ vì chuyện liên quan đến tương lai của cậu ấy thôi.

Hàn Ba có hơi ngạc nhiên nhìn cô. Kiều Vi đón lấy một phiến lá rụng, nhẹ nhàng xé nó thành những mảnh vụn, sau đó bung tay ra làm cho nó bay theo làn gió.”

-Lớp 11 phải phân khoa, nhưng chỉ còn mỗi cậu ấy vẫn chưa quyết định học văn hay là học lý.

8. Chương 8: Lý Trí Và Tình Cảm

Giang Cửu Vĩ chọn học ban xã hội. Điều này cũng không phải chuyện gì bất ngờ với Hàn Ba, căn bản chưa từng nghĩ đến thì đương nhiên không thể bất ngờ rồi. Nhưng các giáo viên lại không nghĩ vậy. Thành tích của Giang Cửu Vĩ trong lớp thuộc loại khá, nếu không để ý đến sự ngốc của cậu ta thì rất có thể thi vào một trường đại học nào đó. Cậu cũng không học thiên về ban nào, thành tích cả tự nhiên lẫn xã hội đều không tồi, nhưng ngữ văn có tốt hơn một chút. Đây là lý do vì sao các giáo viên ở sau lưng hoài nghi cậu không phải ngốc.

Sau khi cha mẹ Giang Cửu Vĩ ly dị, cha thì ra nước ngoài không biết đi đâu, còn mẹ thì đã bị đưa vào viện tâm thần hai năm trước, hiện giờ cũng không biết còn sống hay đã chết, hơn nữa cậu ta lại không có người thân, ở một mình là điều tất nhiên. Các giáo viên tuy cũng có lo lắng, nhưng chẳng có ai lại muốn nhặt một củ khoai lang nóng bỏng tay để mua việc vào người, cho nên cũng không quá rõ tình huống của cậu ta, có thể không hỏi thì dứt khoát không hỏi. Cô Tiểu chủ nhiệm lớp đại khái là vì ý thức trách nhiệm nên mới bảo Kiều Vi để ý cậu một chút, trên thực tế, mục đích chỉ có hai: một, Kiều Vi xinh đẹp thông minh, chỉ có Giang Cửu Vĩ sẽ không quấy rầy cô bé; hai, có Kiều Vi giám sát, ít nhất cũng có thể đề phòng Giang Cửu Vĩ làm mấy việc gì đó lạ lùng, khi đó cô cũng sẽ không làm mất mặt cái mặt chủ nhiệm lớp này.

Từ sau lần xảy ra chuyện đánh nhau lúc trước, cô Tiểu có vẻ lo lắng bất an, may là Giang Cửu Vĩ vẫn mỉm cười giống như bình thường, cũng không phàn nàn gì, nếu đám côn đồ kia đã nói không đến gây sự với cậu bé nữa, như vậy có lẽ sẽ bình yên một khoảng thời gian. Chuyện phân khoa tự nhiên – xã hội đã từng nói qua trong buổi khai giảng đầu năm, nhưng chỉ còn Giang Cửu Vĩ vẫn không có ý kiến gì, mà các thầy cô cũng không dám tự tiện quyết định thay cậu bé, cho nên mới gọi cậu tới hỏi.

Lúc đầu Giang Cửu Vĩ im lặng, nghe cô giáo nói tự nhiên nói xã hội, cuối cùng cậu đã mở miệng. Cậu muốn học xã hội.

Trường Giang Cửu Vĩ học là một trường không chính quy, giáo viên văn rất ít, bắt đầu từ năm trước số người ghi danh vào ban tự nhiên tăng lên làm ban xã hội suýt nữa phải đóng cửa, năm nay tình hình của ban tự nhiên lại tiếp tục như vậy. Nhưng Giang Cửu Vĩ lại nhất quyết chọn ban xã hội, cô Tiểu không có cách nào đành phải nói cho cậu, học ban xã hội thì sẽ phải chuyển tới một trường khác. Giang Cửu Vĩ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đồng ý. Bắt đầu từ ngày ấy, cậu không còn xuất hiện trong trường nữa, trường học đã thay cậu hoàn thiện thủ tục chuyển trường, chuyển tới ban xã hội của trường bên cạnh.

“Riêng chuyện này thì tớ có thể tin chắc, cậu ấy căn bản không ngốc.” Kiều Vi cười vui vẻ, “May là cô giáo còn chút lương tâm, bằng không cậu ấy nhất định sẽ bị bắt vào ban tự nhiên.”

“Ừm. Tôi cũng là ban tự nhiên.” Hàn Ba búng tàn thuốc, “Nhưng tám phần là tôi sẽ không thi nổi đại học. Trường đại học cũng nguy hiểm...”

“Bây giờ không gặp được Giang Cửu Vĩ lại cảm thấy thiếu thiếu sao đó. Cậu cũng vậy đúng không?” Kiều Vi khẽ cười hỏi.

“... Tôi cho dù không muốn thấy cậu ta thì cũng sẽ nhìn thấy.” Hàn Ba buồn bực đá đá xuống đất, biểu tình lo âu bất an khá thất thường. Kiều Vi nhìn hắn vẻ kỳ quái, “Cậu lại làm sao vậy? Hai cậu vẫn còn ở cùng nhau đúng không?”

Hàn Ba ừ một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn cô nói: “Tôi đang nghĩ là nếu tôi tìm một người bạn thì có tốt hơn không? Ở cùng với cậu ấy, có lẽ tôi cũng sẽ biến thành người điên mất.”

Kiều Vi nhìn sự phiền muộn trên khuôn mặt đang gần vụn vỡ của hắn, chỉ biết lấp bắp kinh hãi. Hàn Ba mắng một f*ck rồi xoay người bỏ đi. Chỉ để lại Kiều Vi đứng ở đằng sau hắn, nhìn bóng lưng hắn càng lúc càng xa.

Nguyên nhân làm Hàn Ba thấy bức bối là hắn hoài nghi Giang Cửu Vĩ không phải thằng ngốc, mà là người điên. Người điên những lúc không nổi điên thường sẽ hành xử như người bình thường. Bắt đầu từ khi dọn đến ở nhà Giang Cửu Vĩ, hắn lập tức không ngừng tìm kiếm thông tin cần thiết, ngoài việc biết cha mẹ cậu ta ly hôn, cha chạy ra nước ngoài thì còn biết mẹ cậu ta là một người bị bệnh tâm thần. Thông tin này khiến lớp sương thần bí bao phủ trên người Giang Cửu Vĩ trở nên rõ ràng đến chói mắt. Nếu giải thích theo hướng người điên, có lẽ Giang Cửu Vĩ chính là một người bệnh tâm thần. Nhưng Kiều Vi đã nói với hắn, bác sĩ chỉ cảm thấy cậu ta có hơi bị áp lực tinh thần, chứ không cho rằng cậu ta mắc bệnh tâm thần, lý do cực kỳ đơn giản, cậu ta đều có phản ứng bình thường với tất cả vấn đề.

Mẹ nó, bình thường cái rắm ấy! Bác sĩ thì sao? Họ không phải sống chung với cậu ta, ít một người thì đỡ một phiền toái, lại không cần bọn họ phải chịu trách nhiệm! Sh*t!

Biết Giang Cửu Vĩ là người điên cũng có thể nói là chuyện tốt, chỉ là Hàn Ba lại cảm thấy mình cũng muốn nổi điên. Bởi vì mỗi lần hắn muốn chuyển khỏi căn nhà ấy thì đều không thể nhấc chân. Đương nhiên phòng ở như vậy thì rất thoải mái, cực kỳ mê người, nhưng mấu chốt là gì trong lòng hắn lại rất rõ ràng, lý trí của hắn sắp bị Giang Cửu Vĩ mài mòn rồi, hắn muốn nổi điên.

Hắn muốn Giang Cửu Vĩ.

Nhưng Giang Cửu Vĩ lại là người điên.

Ông trời ơi, ông mau bảo ai đến giải quyết bế tắc này đi!

Hàn Ba ngẩng mặt lên trời gào thét một hồi, tát bốp cho mình một cái. Gặp quỷ rồi! Nếu trên thế giới này thật sự có người điên, thì tuyệt đối không phải Giang Cửu Vĩ, mà là hắn!

Giang Cửu Vĩ ngủ trên chiếc giường đôi Simmons ở phòng cách vách, còn Hàn Ba thì ngủ một mình một phòng. Cảm xúc của hắn cực kỳ tồi tệ, tưởng tượng ở phòng bên cạnh có một người làm hắn cảm thấy cả người ngứa ngáy. Nếu người kia còn là một — kẻ điên, ai mà ngủ được chứ! Bất người ngồi dậy, hắn thở dốc để bình ổn cảm xúc của mình. Sau đó hắn nghe thấy một thanh âm kỳ lạ.

Dường như — hắn đã từng nghe thấy thanh âm này rồi. Hình như có một ngày, một mình hắn đang ngồi trong phòng học ở trường hút thuốc thì cảm thấy đói bụng muốn đi ăn cơm, lúc đi qua hành lang thì nghe thấy thanh âm này. Tiếng bước chân có gì đó giống ma, cũng có tiếng tim đập giống mình, nói ngắn gọn, thanh âm này cực kỳ quỷ dị. Lúc ấy tuy hắn to gan nói vu vơ một câu rồi mới đi, nhưng trên thực tế hắn đã sợ nhũn cả chân. Hiện giờ thanh âm này lại phát ra từ trong phòng hắn.

Bây giờ là mấy giờ? Ít nhất là hai ba giờ sáng — đúng là thời gian gặp ma, my God! Thượng Đế người quá tàn nhẫn với con rồi, dù con có là một người đàn ông đường đường chính chính, thì cũng đừng kích thích thần kinh yếu ớt của con như vậy chứ!

Đúng rồi! Hàn Ba nghĩ ra trên đầu giường có một ngọn đèn, nghe nói ma thì đều sợ đèn. Công tắc ở đâu? Hình như là ở đây...

Tách, đèn đột nhiên sáng bừng lên, chiếu rõ tất cả mọi thứ trong phòng. Bóng đen rúc ở góc tường dường như bị ngọn đèn dọa mà co lại thành một đống.

Hàn Ba ngậy người. Chiếc áo ngủ màu trắng kia cùng động tác kinh hoàng đó, là Giang Cửu Vĩ! Cậu ta ở đây làm gì? Cậu ta có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Thằng điên chết tiệt! Hắn đứng lên đi đến trước mặt Giang Cửu Vĩ, túm lấy cánh tay cậu ta giật tung ra, đôi mắt to đầy vẻ kinh hoàng của Giang Cửu Vĩ rơi vào trong mắt hắn. Nếu nói người điên đều là những phần tử độc ác, thì người nói ra câu này khẳng định là một thằng ngu. Ít nhất một người điên giống như Giang Cửu Vĩ không hề uy hiếp đến ai cả.

Nhìn thấy nụ cười dần dần hiện ra trên khuôn mặt Giang Cửu Vĩ, Hàn Ba suýt nữa muốn ói ra. Gần đây hắn thật sự đã bị nụ cười của Giang Cửu Vĩ làm sợ hãi, bất kể lúc nào, cho dù là nguy hiểm, căng thẳng, bất an — phàm những lúc nếu là người thường thì sẽ khóc sẽ kêu, thì cậu ta lại luôn nở nụ cười nhìn như khờ dại nhưng lại làm người ta nổi da gà kia. Vào những lúc này, Hàn Ba luôn muốn bỏ chạy, nhưng khi cảm thấy tầm mắt của Giang Cửu Vĩ đuổi theo sát sao phía sau hắn, hắn lại không thể không đầu hàng. Lòng hảo tâm của hắn gần đây có vẻ nhiều đến nỗi chính hắn cũng không thể hiểu được. Hắn cảm thấy có phải vì mình khuyết thiếu dũng khí cho nên tính cách trên thực tế mới vận vẹo như vậy hay không? (=_____ = anh cũng biết tính anh vận vẹo hử =3=)

Xem ra nguyên nhân khiến gần đây hắn ngủ không ngon chỉ có một, đó là mỗi tối Giang Cửu Vĩ đều vào phòng hắn, sau đó vừa rạng sáng lại chạy về phòng cậu, giống như một âm hồn vậy. Trong căn phòng có âm hồn, có thể ngủ ngon mới thật sự đủ điên cuồng. Hắn duỗi tay ôm lấy Giang Cửu Vĩ, thân thể cậu gầy yếu, run rẩy khe khẽ truyền tới bàn tay kia giống như kim châm đâm vào người hắn, Hàn Ba cười khổ, rất muốn giậm chân hét to lên. Có làm không vậy? Cho dù muốn giải tỏa, thì hắn cũng không sa đà đến mức ra tay với một người điên đấy chứ!

Giang Cửu Vĩ túm chặt vạt áo trước ngực hắn, ngón tay vô ý thức chà xát lên ngực Hàn Ba, nhưng bất hạnh chính là tay cậu lại đụng vào điểm mẫn cảm nhất trên ngực Hàn Ba. Hàn Ba thầm kêu một tiếng xong đời, lập tức cảm thấy hạ thân có phản ứng. Xem ra đây không phải vấn đề không giải tỏa có thể giải quyết được. Hắn vừa cúi đầu liền đối diện với đôi mắt đang tròn trĩnh nhìn hắn của Giang Cửu Vĩ. Bị người ta nhìn chăm chú cũng không phải là một chuyện xấu, nhưng vào lúc cảm xúc bất ổn mà bị nhìn chăm chú, thì đó lại là cả một vấn đề, nó sẽ làm cảm xúc càng trở nên bất ổn! Ánh mắt Giang Cửu Vĩ trong sáng như nước, đôi môi đỏ ửng trên khuôn mặt thon gầy vào lúc này có vẻ đặc biệt gợi cảm. Hàn Ba thật sự không chịu nổi ảo tưởng vô vọng mà chính hắn nghĩ ra sau đó, hắn vội vàng quăng Giang Cửu Vĩ lên giường, còn mình thì xoay người lao vào WC.

Nếu không tránh được lại không thể làm, vậy chỉ còn cách tự mình giải quyết thôi.

Giang Cửu Vĩ đứng ở ngoài WC, nghe thấy tiếng rên rỉ đứt quãng phát ra từ bên trong của Hàn Ba, đột nhiên bàn chân mềm nhũn ngã phịch cả người xuống thảm, mà âm thanh kia, còn đang không ngừng đánh vào trong màng nhĩ của cậu.

9. Chương 9: Trái Tim Gần Nhau

Hàn Ba ủ rũ ngồi trên giường. Giang Cửu Vĩ đã đi học rồi, còn Hàn Ba lại không hề muốn đi. Đêm qua hắn lại có thể vì nghe thấy tiếng Giang Cửu Vĩ ngã xuống đất mà đạt tới cao trào trong WC, thật sự không biết giấu mặt vào chỗ nào nữa, hắn cũng không muốn đi học, dù sao các giáo viên cũng sẽ không để ý đến hắn. Hắn thật sự muốn rời khỏi đây. Tuy hắn vẫn muốn xác định rõ ràng xem Giang Cửu Vĩ có phải là người điên hay không, nhưng bây giờ điều đó đã không còn quan trọng nữa. Cứ tiếp tục ở đây thế này, sớm hay muộn cũng có một ngày hắn bị tâm thần phân liệt, so với việc bị người ta chỉ vào mặt mắng ‘biến thái’ thì thà rằng đi nghe người ta mắng đồng tính luyến ái còn tốt hơn.

Nếu muốn đi thì phải đi cho nhanh. Bằng không đến lúc nhìn thấy đôi mắt kia của Giang Cửu Vĩ, hẳn nhất định sẽ lại bị giữ chặt lại. Vậy không phải là xong đời rồi ư? Thật là làm gì không làm, sao lại để bản thân có hứng thú với người điên cơ chứ? Bên cạnh đủ loại trai đẹp, tuy là nhìn được mà ăn không được, trên thế giới này đồng tính luyến ái cũng rất hiếm, nhưng chắc chắn sẽ có người làm mình vừa lòng. Thế nào mà mình lại không nghĩ ra như vậy chứ!

Hàn Ba cảm thấy chưa có lúc nào đầu óc của hắn lại sáng suốt hơn lúc này, nếu bây giờ tham dự kỳ thi đại học không chừng hắn sẽ thành thủ khoa khai sáng kỷ nguyên mới gì đó của thế giới cũng nên! Hắn vội vàng thu dọn đồ đạc, trong lúc dọn đồ không cẩn thận làm bung một ngăn phía trên tủ quần áo, sau đó hắn nghe cách một tiếng, dường như có thứ gì đó rơi xuống đất. Vốn không muốn nhìn đâu nhưng lại hiếu kỳ quá. Trong căn nhà mà hắn gần như đã lục từng ngõ ngách không ngờ vẫn còn có thứ hắn chưa từng thấy. Hắn dùng sức di chuyển tủ quần áo, sau đó hắn nhìn thấy một hộp sắt nhỏ nhỏ lộ ra. Hộp sắt đã rất cũ mà cũng rất gỉ, còn được khóa lại. Hàn Ba tìm một cái kẹp, vừa ngoáy vừa quan sát. Hộp sắt này vừa nhỏ lại vừa dẹt, có lẽ là chứa vật gì khá nhỏ.

Mở hộp sắt ra, trong đó không hề xuất hiện trân châu bảo bối linh tinh gì đó, mà là một quyển nhật ký rất nhỏ cùng một mã tấu Thụy Sĩ. Hàn Ba rất có hứng thú với quyển nhật ký kia, vì vậy hắn lập tức mở ra đọc. Trên đó viết những ngày.

Ngày 22 tháng 3, những lời hôm nay không thể nói: đau, dừng, ghét quá, van xin người...

Phía dưới là một dãy dài nhưng Hàn Ba không có can đảm xem tiếp, bởi vì thật sự rất đáng sợ. Chữ viết rất thanh tú, là chữ của Giang Cửu Vĩ. Lật thêm vài tờ nữa vẫn đều viết những chữ này, Hàn Ba không khỏi nói thầm: Gặp quỷ à, đây căn bản là những lời không muốn nói ấy! Thằng nhóc này có tật xấu à? Hắn khễ đập vào đầu, Giang Cửu Vĩ vốn đã có tật xấu. Hắn vội vàng lật đến mấy tờ cuối cùng, đập vào mí mắt dĩ nhiên là mấy dấu gạch chéo màu đỏ, nhìn mà ghê người. Hơn nữa trên đó còn có vài vết cào. Hàn Ba suýt nữa thì vứt quyển nhật ký xuống đất, lấy hết can đảm lật đến tờ gần cuối cùng có chữ, trên đó chỉ viết vài từ: A, à, ồ... sau đó là im lặng tuyệt đối, hắn bỏ qua lật đến trang cuối cùng. Hàn Ba bỗng giật mình, đột nhiên kéo quyển nhật ký đến gần mắt, sau nhiều lần xác nhận hắn đã chắc chắn 100%, mấy dấu gạch chéo màu đỏ kia là dùng máu vẽ ra!

-... Cậu ta thật sự... là thằng điên...

Hàn Ba lập tức cảm thấy sức lực toàn thân biến mất sạch. Hắn vậy mà thích một thằng điên, ngay chính hắn cũng cảm thấy bi ai. Xem ra, đây là lúc nên đi. Hắn không tiếp tục dọn đồ nữa mà thầm muốn đến trường. Kiều Vi nhìn thấy thứ này sẽ nói gì? Có lẽ cô ấy cũng có ý nghĩa giống hắn nhỉ? Hàn Ba thất hồn lạc phách đến trường, lại thất hồn lạc phách đi tới lớp học của Kiều Vi. Trường học đang trong giờ học, xuất hiện của hắn làm tất cả mọi người hoảng sợ. Kiều Vi lập tức giơ tay xin được ra ngoài, sau đó lôi tay Hàn Ba đến một hành lang yên tĩnh.

-Cậu làm sao vậy? Có đi học hay không mà bộ dáng lại dọa người như vậy?

Kiều Vi lo lắng hỏi, ánh mắt vừa chuyển liền chú ý tới quyển vở trong tay hắn.

-Xảy ra chuyện gì?

-Cậu ta... Là kẻ điên...

Hàn Ba dúm quyển vở vào tay cô, sau đó ngồi sụp xuống ôm đầu:

-Vậy mà tôi lại thích một kẻ điên, xem ra có lẽ tôi cũng đã điên rồi...

Kiều Vi căng thẳng lật giở từng trang, có thể nhìn ra chữ viết trên quyển nhật ký này đều là của Giang Cửu Vĩ. Nhìn những dòng chữ quỷ dị trên đó cô cũng không thể không run rẩy. Cô duỗi tay ôm Hàn Ba vào lòng, cô biết cậu ấy đang run rẩy, cậu ấy đang đau khổ. Có lẽ dù bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được chuyện này! Nỗ lực làm mọi việc và hy vọng, cuối cùng tất cả lại là một trò đùa của ông trời!

-Hãy chấm dứt tất cả đi...

Chính Kiều Vi cũng không nén được sự run rẩy.

-Nếu đã tới điểm giới hạn rồi thì cậu hãy đi tìm cậu ấy nói chuyện rõ ràng, rồi sau đó hãy dứt khoát rời khỏi đó.

-Tôi không muốn!

Hàn Ba gào lên đau đớn. Kiều Vi áp hai tay lên mặt dùng sức nâng đầu hấn lên, cô dùng đôi mắt trong suốt của mình nhìn chăm chăm vào hấn:

-Nếu không chịu nói rõ ràng thì cậu có thể vẫn còn hy vọng, cậu sẽ cảm thấy mình vẫn đang mong chờ điều gì đó, phải chấm dứt, chấm dứt một cách rõ ràng dứt khoát! Cậu là một người đàn ông cơ mà!

Hàn Ba ngẩn người, đột nhiên duỗi tay ôm chặt Kiều Vi vào lòng. Cô gái này từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn luôn quan tâm lo lắng cho hấn, bất luận là ai cũng sẽ nhìn ra, vì thích hấn cho nên cô mới nỗ lực như vậy. Nhưng Hàn Ba vĩnh viễn không bao giờ thích cô ấy, cho nên hấn chỉ có thể dùng cách này để bày tỏ lòng biết ơn của mình đến cô! Chính bản thân Kiều Vi cũng biết điều này, nhưng cô vẫn nhiệt tình giúp đỡ hấn vô điều kiện, cô là một cô gái rất tốt bụng nhưng cũng rất đáng thương!

Đúng vậy, hãy chấm dứt tất cả mọi chuyện đi!

Giang Cửu Vĩ vừa mở cửa đã liếc mắt về phía phòng Hàn Ba, lập tức bóng dáng Hàn Ba ánh vào trong mắt cậu.

A, cậu ấy vẫn còn ở đây! Cậu ấy không bỏ đi! Tốt quá tốt quá! Tôi lại được nhìn thấy cậu ấy, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu ấy! Vui quá, vui lắm lắm! Tôi chưa bao giờ thấy vui như vậy, cũng chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc như vậy. Rất vui! Hối Đức chúa nhân hậu, con xin nguyện dùng máu của mình để tỏ lòng biết ơn đến người!

Hàn Ba nghe thấy tiếng mở cửa thì biết cậu ta đã về, hấn lập tức kêu lên:

-Giang Cửu Vĩ, cậu lại đây!

Giọng hấn bình tĩnh, cũng trầm thấp hơn bất cứ lúc nào. Vừa nghĩ đến việc phải đứng trước đôi mắt ấy của cậu ta nói lời chia tay, không hiểu sao trái tim của hấn lại bắt đầu đập dồn dập, đứng khí cũng lung lay như muốn vỡ.

Giang Cửu Vĩ bước đến gần Hàn Ba rồi gục đầu xuống. Cậu nhìn thấy balo nhét đầy đồ đạc của Hàn Ba, còn có — hộp sắt kia! Mắt Giang Cửu Vĩ đột nhiên trợn trừng, nhưng Hàn Ba không phát hiện bởi hấn đang quay lưng về phía cậu.

Hàn Ba không có đủ dũng khí để nói những lời này trước mặt Giang Cửu Vĩ. Hấn xách balo đi đến cửa chính, hít một hơi thật sâu, nói đi, nói ra rồi tất cả sẽ kết thúc. Nếu không nói được thì đau khổ sẽ vẫn tiếp tục!

-Giang Cửu Vĩ, cậu là đồ điên!

Hàn Ba đột nhiên hét lên, dường như chỉ có làm như vậy hấn mới có thể thật sự thoát khỏi cậu ta. Dùng ngôn ngữ tuyệt tình nói ra những lời tuyệt tình, nói hết những gì cần nói, như vậy sẽ kết thúc tất cả mọi chuyện!

-Cậu là một thằng điên thật sự! Tôi ghét đồ điên! Tôi không muốn tiếp tục sống chung với cậu nữa, cậu cũng đừng bao giờ bám lấy tôi nữa! Nếu không, lúc nhìn thấy cậu có lẽ tôi sẽ giết cậu! Tôi không muốn gặp lại cậu! Vĩnh viễn không muốn!

Rầm! Hàn Ba đóng sập cửa lại, tất cả sức lực toàn thân lập tức biến mất vào lúc cánh cửa khép lại. Cuộc đời hấn lần đầu tiên nói những lời tổn thương người khác như vậy, cũng là lần đầu tiên cảm thấy mình kỳ thật là một người yếu đuối. Lúc nào cần thì đến, lúc nào không cần thì lại bỏ đi, hoàn toàn không quan tâm xem Giang Cửu Vĩ sẽ nghĩ như thế nào. Nhưng, từ giây phút này trở đi cậu ta nghĩ thế nào cũng đã không còn quan trọng nữa. Một thằng điên thì sẽ nghĩ thế nào? Chắc có lẽ hấn căn bản sẽ không nghĩ người khác nghĩ như thế nào!

Không khí nặng nề quá, rất muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này để được hít thở bầu không khí trong lành. Nhưng không biết tại sao Hàn Ba không thể nhấc nổi chân. Hấn rất muốn biết Giang Cửu Vĩ sẽ có

phản ứng gì. Hắn phân vân không biết lời hắn nói có xúc phạm cậu ta hay không? Nếu cậu ta lao ra giữ hắn lại, như vậy cậu ta không phải thằng điên, nhưng nếu cậu là phải thì sao? Đột nhiên Hàn Ba thấy cả người mình lạnh toát, không dám tiếp tục nghĩ đến chuyện đó nữa. Hắn thoáng cảm thấy, cánh cửa sau lưng hắn chính là đường vào âm phủ, phía bên kia là hy vọng hay là tuyệt vọng, chỉ có mở ra hắn mới biết được. Hắn sợ hãi phía bên kia cánh cửa, là tuyệt vọng.

Bàn tay giữ chặt tay nắm. Nếu đã xác định dứt khoát buông tay, vậy đáng lẽ cảnh tượng bên kia cánh cửa có thể nào thì hắn cũng chẳng thấy sao cả, nhưng, tại sao tay lại run rẩy thế này, tại sao mình không thể dứt khoát bỏ đi?

Bởi vì, bởi vì vẫn còn hy vọng ư?

Balo trong tay Hàn Ba rơi bộp xuống đất. Bỗng nhiên hắn muốn đầu hàng, tại sao một thằng điên như Giang Cửu Vĩ lại có thể làm hắn rối bời thế này? Tại sao mình lại để ý đến nỗi phát điên như vậy? Chết rồi, hắn cũng điên giống như Giang Cửu Vĩ rồi, lại còn điên vô cùng thâm hiểm nữa!

Cánh cửa rốt cuộc cũng mở ra.

Giang Cửu Vĩ không hề chú ý Hàn Ba lại mở cửa, cậu chỉ chú ý đến con dao gấp đã mở ra trong tay mình. Mũi dao mỏng mà sắc bén, đang chỉ thẳng vào bụng cậu. Lúc này cậu đang quỳ trên đất, bàn tay nắm dao từ từ nâng lên.

Tiếng Hàn Ba thét lên cậu không nghe thấy, Hàn Ba nhào đến cậu cũng không cảm giác, giây phút này cậu chỉ quan tâm đến việc dùng sức đâm thật sâu, thật mạnh con dao vào bụng mình. Cậu chỉ biết là, một nhát đâm này sẽ làm tất cả đau khổ tan biến như mưa.

Bên tai vang lên tiếng thét to điếc tai, ai đang kêu đau vậy? Là mình à? Không, không phải mình. Đó là một thanh âm rất quen thuộc, một thanh âm không ngừng quanh quẩn vương vít bên tai mình, là, là Hàn Ba!

Mắt Giang Cửu Vĩ đột nhiên sáng lên, tay Hàn Ba đang đặt trên bụng cậu, con dao nhíp xuyên qua tay hắn đâm vào bụng Giang Cửu Vĩ ngập đến tận gốc. Nhưng được bàn tay Hàn Ba chặn lại, nên bụng Giang Cửu Vĩ dù bị đâm trúng nhưng cũng không bị quá sâu. Từng dòng máu tươi trào ra chảy xuôi theo tay Hàn Ba, nhỏ xuống lớp thảm đỏ rực.

Trái tim Hàn Ba bị dọa gần như ngừng đập, hắn thấy đau chết đi được, nhưng lúc nhìn thấy Giang Cửu Vĩ giơ dao tự sát thì hắn lại suýt nữa bị hù chết. May quá, may là hắn phản ứng kịp thời, nếu chỉ muộn một bước thôi thì không biết sau khi Giang Cửu Vĩ đâm một nhát rồi, còn rút ra đâm tiếp nhát thứ hai không! Rốt cuộc bị lỗi ở chỗ nào đây? Rốt cuộc là vì cái gì? Sao hai người họ lại trở nên như thế này? Trời ơi, còn điều gì điên cuồng hơn chuyện này cơ chứ?

Một giọt nước bỏng rát trên tay Hàn Ba, hắn lập tức cảm thấy trái tim đau đớn, giọt nước này lại còn bỏ thêm muối vào nữa! Hàn Ba ngẩng đầu muốn hét lên thật to, nhưng hắn lại thấy trong mắt Giang Cửu Vĩ đang chảy dài từng giọt nước mắt.

Giang Cửu Vĩ khóc?

Cậu ấy khóc ư?

Hàn Ba như người điên nhìn trừng trừng vào mắt Giang Cửu Vĩ. Điều này là thật! Từng giọt nước đang rơi từ trong đôi mắt kia thật sự là nước mắt!

Môi Giang Cửu Vĩ khẽ run lên.

-Xin lỗi...

Cậu ấy đang nói xin lỗi ư? Cậu ấy chưa bao giờ chủ động nói chuyện! Trong lòng Hàn Ba như đang dấy lên một ngọn lửa hừng hực, đáy lòng nóng rát như sắp nổ tung. Giang Cửu Vĩ không phải kẻ điên, không phải thằng ngốc! Hiện tại, giờ phút này, hắn thậm chí muốn chứng minh điều này, chỉ cần chứng minh điều này là đủ rồi!

-Đừng bỏ tớ lại... Xin đừng...

Giang Cửu Vĩ ôm mặt khóc nức nở.

-Họ đã bỏ tớ lại, ngay cả cậu cũng không cần tớ...

Rất cuộc Giang Cửu Vĩ cũng có phản ứng rồi! Hàn Ba không kiềm chế được nỗi vui mừng ngập tràn trong lòng, hấn dùng bàn tay không bị thương đẩy tay Giang Cửu Vĩ, để ánh mắt cậu ta nhìn thấy mình, sau đó hấn cố hết sức bình tĩnh hỏi.

-Họ là ai?

-Ba... Và... Mẹ...

-Tớ là ai?

Giang Cửu Vĩ lại trào nước mắt.

-... Hàn Ba...

Trái tim Hàn Ba nhảy lên một nhịp thật mạnh, chỉ cần một câu nữa thôi là hấn sẽ biết tất cả, chỉ cần một câu thôi!

-Cửu Vĩ, Hàn Ba là gì... của cậu?

Giang Cửu Vĩ ngược đôi mắt rưng rưng lóng lánh nhìn chăm chú vào hấn, tìm Hàn Ba đập nhanh hơn bất cứ lúc nào. Giang Cửu Vĩ nhẹ nhàng nắm chặt quần áo của hấn, hai giọt nước mắt nhào ra từ hốc mắt chảy dài trên khuôn mặt, lời nói của cậu đủ để làm Hàn Ba hét lên my God!

-Cậu ấy là... Người tớ yêu nhất...

Hàn Ba nhào tới điên cuồng hôn lên đôi môi Giang Cửu Vĩ, giọt nước mắt mang theo vị muối kia trượt dài trên mặt Giang Cửu Vĩ, chảy vào trong miệng thấm đẫm trong lòng hai người. Hàn Ba không muốn buông tay ra nữa, sao hấn có thể buông tay trái tim hoàn toàn thuộc về hấn này chứ?

10. Chương 10: Sự Thật

Hai đầu lưỡi dây dưa gắn bó với nhau như môi với răng, Hàn Ba không để Giang Cửu Vĩ có nhiều thời gian để thở, hấn thậm muốn từ đôi môi mềm mại ấm áp của Giang Cửu Vĩ mà đòi lại dầy vò trong khoảng thời gian này. Hấn vô cùng biết ơn do dự cuối cùng của mình, cũng vô cùng biết ơn bản thân đã có dũng khí mở cánh cửa ra một lần nữa. Người không có dũng khí bỏ trốn khỏi nơi này của Giang Cửu Vĩ, lún xuống quá sâu mà lại không muốn tự giải thoát, là hấn.

Nước mắt Giang Cửu Vĩ chảy mãi không ngừng, nhưng cậu vẫn rất cẩn thận che chở bàn tay đang bị thương của Hàn Ba, gần như để nó vẫn duy trì tình trạng bất động, như vậy đau đớn cũng sẽ giảm đi không ít.

Hàn Ba nhẹ nhàng đôi môi mình đang mút trên miệng. Hấn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi lúc nghe thấy Giang Cửu Vĩ thông báo, linh hồn hấn như lãng đãng bay đến vút lên bầu trời. Thời điểm đó chỉ có tự mình cảm nhận mới biết nó tuyệt vời đến mức nào.

Đôi môi Giang Cửu Vĩ mềm mại mà ấm áp, hấn nếm được một lần thì lại muốn nếm tiếp lần thứ hai, thứ ba. Nhưng Giang Cửu Vĩ lại chuyển mắt lảng tránh làm hấn bắt đầu lo lắng, có phải là mình nhất thời mơ màng hay không? Tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi đều là do chính mình đang ảo tưởng? Vừa nghĩ như vậy, hấn lại bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Đến khi nhìn thấy Giang Cửu Vĩ cẩn thận che chở cho tay mình, hấn mới giật mình hiểu ra.

-Đau quá...

Vừa nghĩ đến đau, hấn lại cảm giác dường như con dao nhíp xuyên qua tay kia lại thọc cho hấn một nhát nữa, đau làm cho người ta không thể chịu nổi. Giang Cửu Vĩ duỗi tay nhắc điện thoại trên bàn nhấn vài cái, Hàn Ba nhìn ra cậu ta đang gọi 120. Đó là số điện thoại cấp cứu. Hàn Ba lại có thêm một căn cứ xác

minh Giang Cửu Vĩ không phải kẻ điên, tuy tay đang đau muốn chết nhưng hắn lại cảm thấy không có thứ gì quý giá bằng một nhát dao này.

Điều không ngờ được chính là, sau khi đến bệnh viện, vì đây là vết thương cổ tình gây ra nên các bác sĩ hỏi rất nhiều những câu chi tiết, Hàn Ba thật sự không muốn có bất cứ rắc rối lằng nhằng gì nữa, đã thế lại còn gào ầm ở trong phòng chăm sóc. Đợi tay hắn được băng bó xong xuôi, mà vết thương của Giang Cửu Vĩ cũng được khâu và bôi thuốc rồi, hắn liền kéo Giang Cửu Vĩ vội vàng vàng chuẩn về nhà của bọn họ. Hắn vốn rất ghét trở về cái nhà kia, nhưng hiện tại nơi đó lại chính là thiên đường của hai người họ.

Giang Cửu Vĩ đã im lặng rất rất lâu rồi, cho nên bây giờ cậu rất khó khăn khi trả lời những vấn đề Hàn Ba nêu ra. Sau khi nghe câu trả lời của cậu thì tất cả những nỗi băn khoăn từ trước đến giờ đều trở nên rõ ràng.

Giang Cửu Vĩ không hề bị điên. Sau khi ba bỏ đi thì cậu sống cùng với mẹ mình. Mỗi lần tâm trạng mẹ cậu không tốt thì liền đánh cậu, hơn nữa còn ra lệnh cho cậu không được kêu, không được khóc... Cậu ấy có thói quen ghi nhớ tất cả những lời mẹ không cho mình nói, những việc mẹ không cho mình làm mỗi ngày, đó là tác dụng của cuốn nhật ký kia. Nhưng dù như vậy vẫn không thể làm cho tình trạng của mẹ cậu ấy tốt hơn. Mỗi ngày bị đánh, lại không được khóc không được kêu, thậm chí không được nói, dần dần, cậu trở thành con người như bây giờ.

Khi đó Giang Cửu Vĩ còn là học sinh cấp một. Thành tích học tập của cậu vẫn còn rất tốt, học cũng là chuyện duy nhất cậu có thể yên tâm làm. Chỉ cần cậu ấy đọc sách hay làm bài tập, mẹ cậu sẽ không đánh, cũng không mắng cậu ấy. Quan tâm cũng như chê bai của bạn cùng lớp với Giang Cửu Vĩ mà nói đã trở thành quá khứ rồi, phản ứng kỳ lạ của cậu, im lặng của cậu làm cậu mất bạn bè, mà chính cậu ấy cũng không để ý. Cậu chỉ hy vọng mẹ mình có thể cười, không hy vọng lúc nào cũng nhìn thấy mẹ đang khóc, không hy vọng lúc nào mẹ cũng lấy gậy đánh liên tục vào người mình.

Ba Giang Cửu Vĩ rất giàu, ông ấy để lại căn phòng này, chủ sở hữu đứng tên con trai mình, hơn nữa còn gửi ngân hàng mười vạn cho con trai đi học, bản thân mình thì ra nước ngoài. Giang Cửu Vĩ là một cậu bé thông minh, cậu ấy biết ba không cần mình, bây giờ cậu chỉ còn duy nhất mẹ thôi, cho nên dù mẹ cậu có đánh có chửi cậu đến thế nào đi chăng nữa, cậu vẫn đều vội vàng trở về sau khi tan học để quanh quẩn ở bên mẹ. Không ai biết mỗi ngày cậu đều bị ngược đãi, cũng không ai biết mẹ cậu thật ra đã điên từ lâu rồi.

Một ngày nọ, khi mẹ cậu cầm gậy lao ra khỏi nhà đánh người đi đường, bà liền bị đưa đến khoa thần kinh, sau đó được chuẩn đoán mắc bệnh tâm thần, phải nằm viện. Giang Cửu Vĩ sống một mình trong căn phòng này, dần dần cũng mất đi thói quen nói chuyện, hơn nữa còn thường xuyên ngẩn người. Cậu ấy mất đi ba mẹ mình yêu nhất, cũng như mất đi linh hồn.

Thẳng đến một ngày nào đó, vào thời điểm Hàn Ba vì đánh người mà xuất hiện trước mắt cậu, Giang Cửu Vĩ biết thế nào là thích, tâm hồn yếu ớt của cậu không ngừng bị kích thích, cảm giác sợ hãi, chờ mong khiến cậu ấy bắt đầu có phản ứng với sự vật, sự việc xung quanh mình. Cậu không dám phản kháng, bởi vì cậu ấy sợ mình sẽ lại đánh mất thứ quý giá nhất trong lòng. Mà hành vi thế này ở trong mắt người khác, cậu ấy không khác gì một người ngu.

Hàn Ba châm một điếu thuốc rồi ngả người dựa vào đầu giường, sương khói uốn lượn bay lên rồi tan dần trong không khí. Đêm đã rất khuya, nhưng hắn lại không hề thấy buồn ngủ. Giang Cửu Vĩ là một người bình thường, nhưng thử hỏi ai có dũng khí để tìm hiểu con người cậu ta? Nếu cậu ấy không sinh ra cảm tình với mình, có lẽ cậu ấy sẽ cứ sống như vậy cả đời.

Đột nhiên cảm thấy không khí nóng bức, Hàn Ba phanh rộng cổ áo sơ mi, lớp áo biến mất làm lộ ra lồng ngực khỏe mạnh của hắn. Ánh mắt Giang Cửu Vĩ nhìn chăm chăm vào ngực hắn, cảm giác trái tim mình như đang chạy nước rút trong lồng ngực.

... Đây là một cảm xúc mới ư? Đẹp quá, ấm áp quá, rộng lớn quá. Cuối cùng tôi không mất cậu ấy, hơn nữa còn được đến gần cậu ấy hơn cả lúc trước. Cảm nhận được mùi hương trên người cậu ấy, rất muốn... Rất muốn ở cùng cậu ấy vĩnh viễn.

-Tại sao...

Hàn Ba dụi tắt điều thuốc lên mặt tử đầu giường. Hắn quay đầu dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào Giang Cửu Vĩ, cậu ta cũng đang dùng ánh mắt nhìn chăm chú vào hắn.

-Tại sao cậu vẫn có thể cười được?

Điều Hàn Ba thấy khó hiểu nhất chính là nụ cười luôn hiện ra không hề lý do, mặc kệ tình hình của Giang Cửu Vĩ.

Giang Cửu Vĩ im lặng thật lâu. Tại sao cậu lại cười nhỉ? Chuyện cũ như làn khói, ùa về phủ kín trước mắt cậu, cảnh tượng phát điên kia, gậy gỗ không ngừng quất xuống kia, đau đớn vĩnh viễn không thể quên kia — tại sao mình vẫn luôn cười nhỉ?

-Bởi vì mẹ tớ... Không nói không cho tớ cười.

Tim Hàn Ba như thất lại.

Giang Cửu Vĩ lại lộ ra nụ cười khờ dại quen thuộc của mình.

-Lúc còn nhỏ, mẹ tớ thường nói, những lúc không vui, những lúc đau khổ, nếu cười một cái sẽ tràn đầy hy vọng.

Lúc ấy, ba vẫn còn ở nhà, mà mẹ cũng vẫn chưa điên.

Nếu không phải luôn giữ nụ cười ở bên cạnh mẹ, có lẽ, cậu cũng đã điên rồi, hoặc là, đã tự sát rồi.

Hàn Ba duỗi tay xách cổ áo Giang Cửu Vĩ lại, hôn thật mạnh lên môi cậu ta. Giang Cửu Vĩ khẽ run rẩy, giơ tay lên xoa ngực Hàn Ba. Động chạm rất nhẹ, đầu ngón tay lạnh lẽo, làm Hàn Ba trở nên hưng phấn không thể kiềm chế. Nhưng hai người họ đều bị thương, Giang Cửu Vĩ bị thương ở bụng còn tay phải hắn thì bị đục cho một cái động. Trong tình huống này, không cần người nào khuyên hắn cũng biết tốt nhất mình không nên làm vận động quá mức kịch liệt... Nhưng nửa người dưới lại không chịu hợp tác, nó đã cực kỳ hào hứng chuẩn bị ngẩng đầu. Hàn Ba quả thực không dám nhìn vào mắt Giang Cửu Vĩ, mặt hắn đỏ bừng như phát sốt, xấu hổ quá đi mất!

Giang Cửu Vĩ bị hắn hôn làm tay mất hết sức trượt dài xuống dưới, Hàn Ba cuống quýt rời khỏi môi cậu, vội ngăn tay cậu ta lại, mặt thì đỏ bừng còn bộ dáng thì chật vật không chịu nổi.

Giang Cửu Vĩ im lặng ngồi ở đối diện hắn, tình cảnh thế này làm Hàn Ba có thể nào cũng không thể khống chế nổi bản thân. Bất đắc dĩ, hắn đành phải kéo Giang Cửu Vĩ đến sát người mình, vòng tay ôm lấy cậu ấy còn mặt thì đỏ như mông khi.

-Ngại quá... Phiền cậu một chút...

Hắn khó khăn phun ra được mấy chữ này thì đã lúng túng muốn chết rồi, không biết nên tiếp tục mấy chữ sau thế nào.

-... Giúp... Giúp tôi...

Trời ơi, hắn không nói được, nhưng nếu không nói thì không biết Giang Cửu Vĩ có hiểu ý của hắn không. Tuy Giang Cửu Vĩ cũng là một nam sinh, nhưng cậu ta vẫn còn rất — ngây thơ, chết tiệt... Không lẽ phải nói trắng ra mới được...? Thật là chết tiệt...

Giang Cửu Vĩ vươn tay cởi cúc quần của hắn, vươn tay nhẹ nhàng kéo khóa tụt quần hắn xuống. Bởi vì động tác của cậu quá chậm làm Hàn Ba không nhận được cảm giác mạnh mẽ của cậu. Giang Cửu Vĩ nhúu mày khẽ run, tay duỗi ra cầm lấy nơi đang hưng phấn đến sắp nổ tung kia của Hàn Ba. Hàn Ba khẽ kêu một tiếng, khoái cảm như điện giật xẹt ngang thân thể, hắn dúi mạnh đầu vào hõm vai Giang Cửu Vĩ. Thật sự là quá mất mặt... Quá mất mặt...

Trong bóng đêm, thanh âm khàn khàn của Hàn Ba tới tới lui lui.

-... Xuống dưới một chút... Ừm...

-... Mạnh một chút... A...

-... Dựa sát vào đây... Tôi muốn hôn cậu...

11. Chương 11: Nụ Cười Vĩnh Hằng

Hàn Ba, lúc này đã 23 tuổi, tựa người vào lan can dọc hai ven đường hút thuốc. Thời tiết ngày hôm nay rất đẹp, chiếc áo da trên người hắn xem ra có vẻ hơi nóng rồi. Tháo chiếc kính râm đang gài trên đầu đeo vào mắt, cùng lúc một thiếu phụ xinh đẹp tóc vấn cao, dáng vẻ rất giống một bà chủ gia đình vội vàng bước về phía hắn.

-Cậu đến muộn đấy, cô Kiều. Phụ nữ đúng là có độc quyền đến muộn.

Hàn Ba cười ha ha.

-Đừng có nói tở, Giang Cửu Vĩ cũng đến muộn đó thôi.

Kiều Vi vừa sắp lại túi xách vừa đưa ra hai thiệp cưới.

-Đây là của các cậu, mừng chín tháng sau, nhất định phải tới đấy.

Hàn Ba chu mỏ huyết sáo trên choker.

-Cô hoa hậu giảng đường của Nghệ đại, cuối cùng cậu cũng lập gia đình à? Không để cho tôi một cơ hội nào ư?

-Cho cậu cơ hội hả, nếu vậy thì chồng tớ chắc chắn sẽ tức đến nhảy lầu luôn.

Kiều Vi cười, huơ huơ nắm tay:

-Cậu còn nhớ một đám tở dành cho cậu hồi trước không?

Diễn tích một đám kia xảy ra vào ngày vết thương trên tay Hàn Ba đã lành hẳn, vào lúc Kiều Vi biết sự thật đang vô cùng cảm khái thì lại thấy vẻ mặt hí hửng rất kỳ lạ của Hàn Ba.

-Cậu cười nhìn ghê quá.

Kiều Vi cảm thấy người mình nổi hết da gà da vịt, nhưng vẫn không nén nổi tò mò muốn biết chuyện gì làm Hàn Ba hí hửng như vậy.

-Cậu cũng biết đời người có ba hỉ đúng không.

Hàn Ba đặc ý đến nỗi không còn biết liêm sỉ là gì nữa. Kiều Vi không hiểu ý của hắn, đành phải xòe tay ra đếm.

-Đời người có ba hỉ là: tên đề bằng vàng – điều này không hề có chút xíu liên hệ nào với cậu; tha hương gặp bạn cũ – đời này cậu đừng nghĩ có phúc phận ấy; động...

Kiều Vi chỉ nói được mỗi từ động thì mặt lập tức đỏ bừng, cô hiểu hỉ của Hàn Ba đến từ đâu, chỉ là... Thằng nhóc này chẳng lẽ không biết là dù cô có thể chấp nhận tính hướng của cậu ta, nhưng cũng không thể chịu nổi trò đùa như vậy sao?

-He he...

Hàn Ba đương nhiên không biết trong lòng cô đang nghĩ thế nào, hắn chỉ biết hí hửng vì tay của hắn đã lành rồi, hơn nữa vết thương của Giang Cửu Vĩ cũng đã không vấn đề, hiện tại mưa đã thuận, chỉ còn thiếu gió hòa – buổi tối nữa thôi.

-Đêm động phòng hoa chúc... Đêm động phòng hoa chúc, tôi phải đi mua hai cái nến đỏ...

Kiều Vi nắm chặt tay, ngay vào lúc Giang Cửu Vĩ xuất hiện thì thụy thật mạnh vào bụng Hàn Ba. Hắn lập tức gục ngay tại chỗ làm Giang Cửu Vĩ sợ xanh mặt vội vàng chạy đến đỡ hắn dậy, còn mắt thì lại trừng to cực kỳ.

-Tôi sai rồi, cô Kiều, à không, phải là bà Vương mới đúng chứ.

Hàn Ba vẫn phờ phơ hí hửng như cũ, một đám kia làm hấn đau gần một ngày, suýt nữa thì không động phòng được.

-Thời gian trôi đi nhanh quá, đã năm năm rồi. Cậu bây giờ thì làm quản lý marketing, Giang Cửu Vĩ lại chiều chuộng cậu, hạnh phúc quá còn gì. Nhỉ nhỉ?

Kiều Vi liếc mắt nhìn Hàn Ba, còn Hàn Ba thì lại thở ra một vòng khói thuốc, khoe môi khê mỉm cười.

-Thời gian... Thật sự trôi đi nhanh quá.

Đến kì thi đại học, Giang Cửu Vĩ thi đỗ hệ tiếng trung trường đại học sư phạm Bắc Kinh đúng như ý nguyện, mà Hàn Ba thì cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, thi rớt. Giang Cửu Vĩ chuẩn bị đến Bắc Kinh học, còn Hàn Ba thì có ý định đi làm, hai người gần như đã sắp mỗi người một ngã thì lại vì một câu nói của Giang Cửu Vĩ mà sát lại gần nhau.

-Ba này... Đến Bắc Kinh tìm việc đi, nhé.

Giang Cửu Vĩ bán nhà, đến Bắc Kinh – nơi giá cả cao như không cho người dùng – mua một căn phòng có một phòng một sảnh ở tầng cao nhất. Thứ nhất, chỉ cần đủ cho hai người họ ở là được rồi, thứ hai nơi này rất thanh tĩnh, sẽ không có ai đi chú ý đến căn phòng không hề thu hút ở sát mái nhà kia. Hàn Ba vấp phải vô vàn khó khăn trắc trở ở Bắc Kinh, nhưng hấn chấp nhận chịu khổ, lại chịu khó ham học hỏi, dần dần cũng có thể học được marketing, sau đó hấn lại vừa làm vừa đi học một lớp đại học tại chức buổi tối. Năm năm trôi qua, Giang Cửu Vĩ tốt nghiệp đại học sư phạm Bắc Kinh, mà hấn cũng ngồi vào vị trí quản lý marketing.

-Thế giới này thật sự không hề khoan dung, ngẫm ra mới thấy câu nói kia của cậu đúng, làm người phải giỏi che dấu bản thân.

Hàn Ba nhìn Kiều Vi, tháo kính râm xuống gài lên ngực áo.

-May là có những lời nhắc nhở này của cậu, chúng tôi mới có thể trôi qua năm năm này coi như bình an. Nhưng những ngày về sau cũng rất khó nói.

-Cậu bây giờ càng ngày càng lý trí đấy...

Kiều Vi bật cười ha ha.

-Quý tộc độc thân thành thực!

-Tôi không phải quý tộc độc thân!

Hàn Ba cười phủ nhận.

-Cũng không hề lý trí như cậu nói. Tôi mới 23 thôi, tương lai còn rất dài, tôi còn tương đối nhiều việc cần phải hoàn thành.

Kiều Vi nhìn nụ cười rạng rỡ của hấn, thật sự có thể cảm giác cuộc sống của cậu ấy rất tốt. Vậy là tốt lắm rồi...

-Giang Cửu Vĩ có thể gặp được cậu thật tốt.

Kiều Vi bùi ngùi nói.

-Nếu thay bằng người khác, cậu ấy không bị lũ lưu manh đánh chết, thì cũng sẽ bị người mình thích đánh chết.

Nếu không gặp được một người cần người khác từ tận đáy lòng như Hàn Ba, nếu Hàn Ba không phải đồng tính luyện ái, tất cả mọi chuyện sẽ không thể xảy ra, mà điều đáng sợ hơn là, Giang Cửu Vĩ sẽ chết, bị người khác đánh chết, hoặc là bị chính mình giết chết.

-Tôi cũng rất may mắn...

Hàn Ba chậm rãi nhắm nháp vị khói đang cuộn cuộn phun ra từ dạ dày, nhận thức một điều không một ai có thể sâu, có thể khắc cốt hơn hấn.

-Nếu bước chân vào xã hội, tôi sẽ không có tình cảm thuần khiết như vậy.

Khả năng khoan dung với người khác sẽ yếu đi, sự tin tưởng với mọi người cũng sẽ giảm xuống, sau khi bước vào xã hội, hần sẽ tự xây thành lũy thật dày xung quanh mình. Rốt cuộc cái gì mới là hạnh phúc, có lẽ vĩnh viễn không ai biết được.

-Tôi thật sự cảm ơn Chúa từ tận đáy tim mình. Vì ngài đã cho tôi may mắn, có thể tìm thấy vật báu cả đời mình sớm như vậy.

Không khí trở nên yên bình tĩnh lặng.

Hàn Ba và Kiều Vi đồng thời dựa vào lan can, cẩn thận thưởng thức kỹ những lời này. Mỗi người đều sẽ gặp được vật báu mà bản thân quý trọng cả đời, chỉ vì cuộc sống quá an nhàn, ánh mắt quá kén chọn, cho nên, vật báu thoáng qua bên người lúc nào không biết.

-Vật báu của cậu... Là gì?

Kiều Vi rất muốn biết, với Hàn Ba thì sức hấp dẫn của Giang Cửu Vĩ ở chỗ nào.

-Danh họa thế giới — Mona Lisa.

Hàn Ba cười sang sảng, trước mắt bỗng hiện lên nụ cười thần bí của nàng Mona Lisa.

Kiều Vi còn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng một dáng người màu trắng ánh vào khóe mắt chặn lại ý nghĩ của cô. Hàn Ba không hề huyết sáo, hần chỉ mỉm cười nhìn chăm chú vào bóng người đang đi về phía họ, cánh tay giơ lên vẫy vẫy.

-Xin lỗi, tớ... Đến muộn.

Giang Cửu Vĩ mặc một bộ âu phục màu trắng. Bởi vì hôm nay cậu có tiết ngoại khóa cho nên phải chuẩn bị kỹ một chút, không nghĩ là kéo dài tới bây giờ.

-Nghe nói bây giờ cậu đang làm trợ giáo hả?

Kiều Vi kéo kéo góc áo Giang Cửu Vĩ hỏi.

-Ừ.

Giang Cửu Vĩ khẽ cười nói.

-Hy vọng có thể nhanh chóng làm giảng viên chính thức.

-Cậu định làm giáo viên cả đời à?

Kiều Vi ngạc nhiên hỏi:

-Phải biết rằng cậu chính là thiên tài nổi tiếng toàn trường đấy!

Nghĩ lại chuyện mình thi đỗ đại học trọng điểm làm toàn bộ giáo viên học sinh trong trường đều giật mình, Giang Cửu Vĩ chỉ biết cười bất đắc dĩ:

-Tớ chỉ muốn làm một người bình thường thôi.

Lúc này Hàn Ba đang lục đến lục đi trên người cậu. Giang Cửu Vĩ ngẩn người, sau đó như nhớ ra gì đó mới lấy một túi giấy nho nhỏ rất đẹp từ trong túi ngực. Hàn Ba thở phào cười nói:

-Tớ còn tưởng là cậu quên rồi.

Hần đưa túi giấy cho Kiều Vi:

-Bạn thân, cái này tặng cậu làm quà tân hôn. Tôi với Vĩ có lẽ không thể tới tham gia hôn lễ của cậu được.

-Này!

Kiều Vi kêu lên.

-Tôi rất bốc đồng.

Hàn Ba khẽ cười nói.

-Tôi không muốn cho bất kỳ ai cơ hội theo đuổi.

Hắn liếc nhìn Giang Cửu Vĩ một cái, nói:

-Hơn nữa tôi cũng không phải một người thật sự có lý trí.

Kiều Vi không nói ra lời. Hàn Ba đang muốn kéo Giang Cửu Vĩ đi thì cậu lại cười ngăn hắn lại. Hàn Ba lòi bật lửa ra, nhàn chán hết bật lại tắt.

Giang Cửu Vĩ giang tay ôm Kiều Vi. Kiều Vi ngẩn người đứng im trong lòng cậu. Bên tai cô vang lên giọng nam trung êm ái của Giang Cửu Vĩ:

-Kiều Vi, chúc cậu hạnh phúc.

Khi cánh tay buông ra, ánh vào mắt Kiều Vi là nụ cười chân thành vĩnh viễn không phai màu xưa kia của Giang Cửu Vĩ.

Giang Cửu Vĩ, lần đầu tiên gọi tên của Kiều Vi. Cậu ấy thay đổi rồi, cuối cùng đã trở lại thành tâm lý của một người bình thường, đáng vẽ của một người bình thường.

Hàn Ba vẫy vẫy tay với Kiều Vi. Lời chúc mừng của Giang Cửu Vĩ cũng là lời chúc mừng của hắn, hắn đã không còn kiên nhẫn để ở lại đây nữa. Kiều Vi giơ tay phải vẫy với bọn họ, tay trái xé mở gói giấy được dán kín, bên trong là một hộp giấy bình thường. Cô cẩn thận mở ra.

Khung thủy tinh trong suốt, trong lớp nhưng màu đỏ là hai chữ hạnh phúc màu vàng.

Nhớ tới vật báu Mona Lisa của Hàn Ba, Kiều Vi không nén nổi bật cười, cảm giác hạnh phúc cùng ầm ập nháy mắt ngập tràn trong lòng.

Vật báu thật sự, là nụ cười vĩnh hằng trên môi người mình yêu.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-quan-sat>